

DŽEK
SLEJD

BROJ
119

ŠEJN

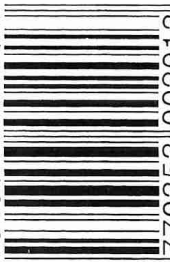
CENA
3500 DINARA

EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

PLAVOKOSI
"ANĐEO SMRTI"

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

SEJN

BROJ 119

DŽEK SLEJD

**PLAVOKOSI
„ANĐEO SMRTI“**

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 119

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala

Jack Slade

BLOND „ANGEL OF DEATH”

Recenzija

Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija

Zoran VELIKIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori

Magda KOLARŠ

Valerija MILANOVIĆ

Štampa 3. IV 1989.

Tržište 16. IV 1989.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića br. 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka ĆIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade. — BLOND „ANGEL OF DEATH”

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija 9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Nemačka 13 DEM; Švajcarska 9,5 CHF; SAD 1 USD. Uplate slati na devizni račun: Vojvodanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-620-1089 „Forum” Novi Sad, uz obaveznu naznaku. Pretplata za „Sejn”.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-12/79, od 28 II 1979 godine.

— Bolje se ostavi toga, brate — rekao je Šejn i dobroćudno se osmehnuo. — Ako nešto mrzim, onda je to nasilje.

Pijani momak čije je lice neodoljivo podsećalo na lice pacijana, u ruci je preteći držao razbijenu flašu ali su ga Šejnove reči zbunile. Umesto da svoje oružje upotrebi on je samo zastao kao ukopan i iznenađeno razrogačio oči.

Njegovo kolebanje Šejn je iskoristio da munjevito zamahne pesnicom i da ga strahovitim udarcem tresne po bradi. Zateturavši se unazad, momak je najpre naleteo na šank da bi odmah niz njegovu prednju stranu lagano skliznuo na pod.

— Ovo mora da je zaista bolelo. Zar ne, amigo? — dok se sažaljivo osmehivao. Šejn je laganim pokretima masirao zglobov ruke.

I ostali tipovi koji su ga okruživali nisu bili ništa bolji. Sudeći po izrazima njihovih lica Šejna ne bi čudilo ni da su rođenu majku poslali na onaj svet. Osim toga, do te mere su zaudarali na prljavštinu da je Šejn osećao kako mu se utroba prevrće. Jeste da u Ded Veliju nije bilo nijednog javnog kupatila ali i da ga je bilo, ove protuve ovde ga sigurno ne bi videle iznutra.

Šejn je znao da će glavna gužva tek da nastane tako da se u sebi već uveliko na odgovarajući način za nju pripremao. Sama činjenica što je bio stranac u gradu bila je dovoljna da se ovi pasji sinovi udruže protiv njega, iako su inače bili spremni da jedan drugom zubima iššupaju grkljan.

Sa svoja dva „remingtona” još bi nekako i izašao na kraj s njima, ali oni su se sada zajedno sa svim drugim pucaljka-ma nalazili u susednoj prostoriji. Razlog za to je bila naredba ovdašnjeg šerifa koju je izdao pošto grobari više nisu uspevali da pokopaju sve one koji su stradali u mnogobrojnim razračunavanjima u Ded Veliju.

Majmunoliki momak je i dalje ležao na podu. Oči su mu ljutito sevale dok je rukom trljao bradu. Međutim, ničim nije pokazivao da želi da ustane i da nastavi borbu. Ali se zato iz grupe onih koji su okruživali Šejna izdvojila prava grdosija od čoveka sa brižljivo izbrijanom glavom. Jedini razlog što svi zajedno nisu navalili na njega, Šejn je video u tome što čelavku verovatno nisu hteli da uskrate to zadovoljstvo da ga upravo on nauči pameti.

Sa neskrivenim čuđenjem Šejn je posmatrao ovu nakazu od čoveka koja se obično mogla sresti u nekom od mnogobrojnih cirkusa koji su putovali ovim krajevima.

Za Šejna se moglo sve drugo reći, ali ne i da ga priroda nije obdарила izuzetnom visinom, no ova ga je nakaza nadvisila za čitavu glavu. Njegove ogromne pesnice su delovale zaisa zastrašujuće i Šejn je strahovao da bi jedan jedini udarac mogao da bude dovoljan da ga na duže vreme pošalje u carstvo snova.

Ostali znatiželjnici su u međuvremenu načinili polukrug oko šanka i sada su se glasno cerali sa nestrpljenjem očekujući ono što će se desiti.

— Hej, momče, mislim da bi bilo pametnije da se ne tučemo — procedio je Šejn koji nikako nije hteo da se pomiri sa činjenicom da je upravo on svim ovim pasjim sinovima trebalo da posluži kao sredstvo za razbijanje dokolice.

Nakaza je međutim, samo ispustila neke neartikulisane glasove nakon čega ga je svojom kosmatom levicom šćepao za grudi. Šejn ni u snu nije pomišljao da bi u životu ovako nešto moglo da mu se dogodi, ali kada je spustio pogled video je da zaista gubi tle pod nogama i da u stvari visi u vazduhu.

— Prestani, inače će početi da mi se vrti u glavi — pokušao je Šejn da čitavu stvar okrene na šalu.

— Ima da ti polomim svaku koščicu! — dreknuo je čelavko.

— Prekini sa time, Honderu! I skidaj te tvoje prljave šape sa njega!

Stajala je gore na stepeništu i ličila je na pravog plavokosog anđela.

Bio je to prvi put da je Šejn video ovu prelepu ženu, ali je ipak odmah znao ko je ona. I to zahvaljujući tome što Sedma brigada nikada nije svoje ljude slala u borbu bez odgovarajućih informacija.

Bila je to Sju Henings, takozvani anđeo smrti. Njoj je pripadao čitav Ded Veli a samim tim i kamp koji je pružao utočište mnogobrojnim kopačima zlata. Od svakog grumena zlata koji bi oni iskopali dvadeset posto se slivalo u njenu kasu. Sju Henings se pre nekih dvadeset i osam godina rodila u sličnom kampu negde na Sakramento riveru. Jedina razlika je bila u tome što taj kamp nije pripadao njenom ocu kao što je njoj sada pripadao Ded Veli.

Sjuin otac je svojevremeno stigao u Ameriku iz daleke Nemačke. Kao i mnogi drugi, u džepovima nije imao ni prebijenog centa ali je zato posedovao snažne ruke i čvrstu volju da uspe u nadaleko poznatoj zemlji neograničenih mogućnosti.

Marija Sjuina majka je umrla na porođaju. Za razliku od njenog oca Hainriha koji nije mogao a da neprekidno nešto ne radi, njena majka je bila krhka osoba kojoj suvot nađin života među kopačima zlata sigurno nije odgovaralo. Umrla je četvrtog dana nakon što se pravo dođekla kako je tu očekivao Hainrih Henings život poklonila zaruvoj devojčici.

Punih dvanaest godina je Sju pratila svoga oca iz kampa u kamp, a onda se Hajnrihu Heningsu osmehnula sreća. Zahvaljujući tome što je sasvim iznenadno naišao na izuzetno bogato nalazište, Heningsovi su odjednom postali bogati.

Sju je upravo bila proslavila svoj osamnaesti rođendan kada je to silno bogatstvo njenom ocu došlo glave. Zapravo, glave mu je došao sav onaj silni skupoceni viski koji je zahvaljujući hrpama zelenih novčanica mogao sebi da priušti.

Nakon njegove smrti godinama niko ništa nije čuo o Sju Henings sve dok se iznenada nije pojavila u javnosti kao vlasnica Ded Velija. O onome šta se u međuvremenu u njenom životu zbivalo, u Sedmoj brigadi nisu imali nikakvih podataka. Jedino je bilo poznato da je Sju Henings bila žena koja je sve svoje poslove vodila odličnom i čvrstom rukom. Posmatrano sa strane izgledalo je kao da Ded Veli raspolaže nepresušnim izvorima zlata koje se dobrim delom slivalo u njene džepove. Promućurna kakva je bila, Sju Henings se pobrinula da nijedan od kopača ne napusti Ded Veli sa punim džepovima.

Mesto na kom su svi oni ostavljali najveći deo svoje zarade zvalo se „Zlatni orah” i pripadalo je Sju Henings. U njegovom sklopu su se nalazili salun, kockarnica i javna kuća što je bilo sasvim dovoljno da kopači tu tokom jedne noći ostave sve ono što su nedeljama mukotrpnim radom zaradivali. U svom očajanju pojedini kopači su svom životu načinili kraj ispalivši sami sebi metak u čelo. A kada su takvi slučajevi vremenom postali sve učestaliji, Sju Henings je dobila nadimak „Anđeo smrti”.

Zaista čudo šta u jednom ovakvom trenutku čoveku može sve da prođe kroz glavu, pomislio je Šejn dok se i dalje bespomoćno batrgao u čelavkovim rukama.

— Ova protuva ovde je pretukla Konija, mis Sju — procedio je on.

— Rekla sam ti da skloniš te tvoje prljave šape sa nje — naredila je ona glasom koji nije trpeo bilo kakav pogovor.

Tiho opsovavši, čelavko je olabavio stisak svojih ruku tako da je Šejn ponovo uspeo da stane na noge.

— Hvala, madam, ali zaista nije bilo potrebno. Nisam hteo da mu naudim, sigurno razumete šta hoću da kažem... — nasmešio se Šejn.

Izgledalo je da Sju Henings ovu njegovu opasku nije smatrala nimalo duhovitom pošto je isto onako odlučnim glasom uzviknula:

— Penji se gore, ili možda hoćeš da kažem Honderu...?

— Evo me već stižem, madam — odvratio je Šejn i glasno se nacerio. Odmah zatim se laganim korakom uputio prema stepeništu sa kojeg je plavokosa Sju Henings već bila nestala.

— Hajde, šta čekate? — odjeknuo je nejn glas kroz cdškrinuta vrata na spratu

Šta li samo hoće od mene, pitao se Šejn. Sju Henings nije bila razlog zbog kog je došao u Ded Veli. Tražio je Boba

Berija, ubicu guvernera Kalifornije Džordža Hodkina.

Plavokosa lepotica je stajala na sredini sobe koju je osvetljavalo nekoliko petrolejskih lampi. Šejnu je odmah zapalo za oko da je pod bio prekriven skupocenim debelim tepihom kakav se obično sreće u najotmenijim kućama velikih gradova poput Nju Orleansa ili Vašingtona, ali ne i u ovoj zabiti. Osvrnuvši se oko sebe primetio je da u sobi nema kreveta tako da je pretpostavljao da se njena spavaća soba nalazila u susednoj prostoriji u koju se ulazilo kroz vrata iza njenih leđa.

U jednoj od plišanih fotelja je sedeo momak koji je u Šejnu već na prvi pogled izazivao osećaj gađenja.

Njemu su tipovi poput ovog bili više nego dobro poznati. Lepušasti momak sa tankim brkovima iznad gornje usne mora da je bio jedan od onih kockara koji je u svakom rukavu držao bar po jednog dodatnog keca. Možda je ovaj ovde njen ljubavnik, pomislio je Šejn. U protivnom bi ga sigurno već odavno najurila odavde.

I muškarac i Sju Henings su ga odmerili od glave do pete. Učinili su to na način kakav se vidao na vašarima gde se trgovalo crnim robljem.

— Da, zaista se nisam prevario, draga. Nema sumnje, to je on — rekao je momak koji je za pojasom nosio nisko pripasani srebrni „kolt”. Samim tim je bio jedan od retkih, ako ne i jedini koji je ovde smeo da nosi oružje.

— Vi ste dakle Šejn — promrmljala je Sju Henings koja kao da se u čitavom svom životu još nikada nije nasmešila.

Šejn se samom sebi činio kao neki priplodni bik kojeg je sa svih strana valjalo osmotriti. Ako je bio njoj namenjen tada u stvari i ne bi imao ništa protiv. Ta pomisao ga je naterala da se jedva primetno osmehne.

— Šta je to što vas toliko zabavlja, mister Šejne? — upitala je ona.

Možda je ipak bolje da svoje misli zadržim za sebe, rekao je Šejn samom sebi. Naročito što je bez svojih pucaljki već jednom nogom stajao u grobu. A tu su još bili i oni vukovi dole u salunu koji su jedva čekali da nastave tamo gde ih je „Anđeo smrti” prekinuo.

— To mi je valjda karakterna crta, madam. Uostalom zar i vi ne mislite da tek smeh čini život podnošljivim?

— Još jedan od onih prokletih filozofa — bilo je sve što je Sju Henings na to odgovorila.

— Bolje ga se pazi, draga. Znaš i sama šta sam ti o njemu sve pričao.

— Ipak mislim da je najveći deo toga bio najobičnije preterivanje — odvratila je ona.

— Možda ćete biti tako dobri da mi kažete zbog čega ste me zamolili da dođem ovamo? — upitao je Šejn kome je već bilo dosta da ovako o njemu govore.

— Ne, nisam vas zamolila već sam vam naredila!

— Meni niko ne naređuje, lepotice. Ali bolje da se oko toga ne svadamo. — Ledeno se osmehnuvši Šejn se okrenuo i pošao prema vratima.

— Sto mu gromova! — prosiktala je ona poput zmiје zvečarke.

Dama je dakle lako gubila strpljenje ali Šejn nije imao nameru da se na to mnogo osvrće. Znao je da će neke stvari morati da postavi na svoje mesto ukoliko je duže hteo da ostane u Ded Veliju.

— Samo polako, hombre, inače bi lako moglo da se dogodi da se ova stvarčica u mojim rukama aktivira.

Do Šejnovih ušiju je dopro zloslutni zvuk koji nastaje kada se palcem povuče udarna igla revolvera.

Šejn je zastao kod vrata i lagano se okrenuo. Revolveraš je i dalje sedeo nepomično u fotelji jedino što je sada u svojim dugim kockarskim prstima držao srebrni „kolt“.

— Da si ga odmah vratio u futrolu, Frede! — naredila je Sju Henings grubim glasom.

— Plašim se da ovog džentlmena ipak malo potcenjuješ, draga. Sa njim se na ovaj način kud i kamo lakše razgovara.

— Šta tražite ovde u mojoj dolini? — upitala je Sju Henings. — Ovo je inače Fred Spalten. On mi je ispričao sve o vama.

— Baš lepo od njega — odvratio je Šejn ledenim glasom.

— Jeste li u Ded Veliju hteli da potražite utočište?

— Da potražim utočište?

— Pa, da. Mislim, da li je za vama raspisana poternica? Šejn odmahnu glavom.

— Ne, madam. Ako vas to toliko zanima mogu vam reći da sam potpuno čist.

— Ja sam od mister Saltena čula sasvim druge stvari o vama — odvrtila je ona ironično se osmehnuvši.

— To je bilo ranije, madam. U međuvremenu sam sa čuvarima zakona sklopio primirje.

— I sada ste rešili da se okušate kao kopač zlata? — Sju Henings mu naravno nije verovala ni reč od onoga što je rekao.

— Možda — odgovorio je Šejn slegnuvši ramenima. — Pre nego što donesem konačnu odluku hteo bih da malo pogledam kako sve to teče i da li se uopšte isplati.

— A šta kažete na pet stotki mesečno?

— Pet stotina dolara! To je zaista puno novca, leđi.

Na njenim usnama se ponovo pojavio isti onaj podrugljivi osmeh koji joj po Šejnovom mišljenju uopšte nije odgovarao.

— Možda na nekom drugom mestu, ali ne i u Ded Veliju. Verovatno ne bi trebalo to da vam govorim, ali to biste i sami ubrzo otkrili. Uz to vam nudim naravno još i besplatni smeštaj, hranu i piće u neograničenim količinama.

— To i ne zvuči tako loše. Ako smem da pitam, šta treba za uzvrat da uradim?

— Jedan od mojih telohranitelja je prošle nedelje stradao tako da mi je potrebna zamena za njega.

— Ako je tako onda ste naišli na pravog čoveka, madam — rekao je Šejn.

— Ovi ovde bi vas najradije rastrgnuli — začuo je Šejn kockarov glas iza svojih leđa. To što je Sju Henings poslala Saltenu kao zaštitu Šejnu je delovalo pomalo smešno, ali je u ovim okolnostima očigledno ipak bilo neophodno.

— Njegovo ime je Šejn i od ovog trenutka je član naše kuće. Jesmo li se razumeli? — rekao je Salten preduhitrivši time rulju koja je poput izglađenog čopora vukova pretila da se svakog časa baci na svoj plen.

— Ali taj nitkov me je bez ikakvog razloga pretukao — pobunio se Koni dok je i dalje trljao svoju nateklu bradu.

— Ništa drugo nisi ni zaslužio — promrmljao je Salten tiho se nacerivši. — Da tim tvojim prljavim šapama nisi do-dirnuo Beti, odnosno da nisi po svaku cenu želeo da saznaš šta se krije u prerezu na njenoj haljini...

Salten je bio potpuno u pravu. Čitava stvar je zaista počela time što je taj majmunoliki momak postao ne samo napadan već i grub. To je nateralo Šejna da se umeša i da mu po kratkom postupku presudi. Beti je bila ljupko i vitko stvorenje koje je počelo da vrišti pošto joj je ta protuva očigledno nanela ogroman bol.

Beti je sada stajala pored šanka i ponašala se kao da je se uopšte nije ticalo šta će se sa njenim zaštitnikom dogoditi. Baš lepo od nje, pomisli Šejn kiselo se osmehnuvši.

— Tvoj peh je što on sada radi za mis Sju, Koni — procedio je kockar. — A nadam se da znaš šta to znači?

Ubrzo zatim su Šejn i Fred Salten napustili „Zlatni orah“. U njegovoj neposrednoj blizini nalazila se brvnara u koju su ušli i u kojoj je zaudaralo na buđ, ali je ipak sve bilo zadivljujuće čisto. Brvnara se sastojala od dve velike spavaonice sa krevetima na sprat kao i od neke vrste dnevnog boravka u kom su za stolom zatekli četvoricu momaka koji su se naliveali viskijem.

Jednog od njih je Šejn odmah prepoznao. Bio je to Bob Beri, ubica guvernera Kalifornije.

Bob Beri je u prirodi izgledao daleko bolje nego na fotografiji koju je Šejn nosio u džepu. I ne samo to, već celom svojom pojavom nije ni najmanje ličio na plaćenog ubicu za kojim je na celoj teritoriji Sjedinjenih Država bila raspisana poternica. Šejnu je bilo poznato da je Beri imao tek dvadeset i četiri godine i da je poticao iz ugledne i dobrostojeće porodice. Njegov otac je naime i dan danas bio cenjen advokat u San Francisku.

Bob Beri je bio visok, vitak i imao je svetlu kosu. Pri pogledu na njegovo detinjasto lice čovek bi pomislio da ovaj momak ne bi mogao ni mrava da zgazi. Ali on je ipak bio taj koji je na duši nosio Džordža Hodkina.

Ostala trojica su bili Tom Hadson, Ron Hajlder i momak koga su svi zvali samo Kentaki. Nijednog od njih Šejn nije poznavao, te ih je stoga svrstao u revolveraše jedne od nižih kategorija. Hadson je očigledno bio najstariji među njima i po Šejnovoj proceni je već uveliko bio prevaleo četrdesetu dok

su Vajlder i Kentaki mogli da imaju najviše tridesetak godina.

Nakon što ih je međusobno upoznao Salten je rekao:

— On je zamena za Kornera. — Zatim se okrenuo Šejnu i dodao: — Ovde je Hadson gazda, jesmo li se razumeli?

Šejn ćutke klimnu glavom. Beri i ostala trojica revolveraša ga ravnodušno pogledaše da bi Hadson na kraju ipak mrzovoljno procedio:

— Hombre, gledaj da mi ne praviš neprilike, pa ćemo međusobno lako izlaziti na kraj.

Dok su se rukovali Šejn je primetio odbojnost u Berijevom ledenom pogledu. Bob Beri je znao da njegovo mesto nije ovde i to je svima nedvosmisleno stavljao do znanja.

Kada ih je Salten ostavio same, Hadson je odnekud izvukao mali džepni sat i pijanim glasom procedio:

— Vreme je za prvu stražu, Beri. I povedi Šejna odmah sa sobom da bi znao šta kasnije treba da radi.

— Idemo, mister — promrmljao je Beri.

Dok su jedan pored drugog koračali prema „Zlatnom orahu” Beri mu je sa ledenim smeškom na licu objašnjavao šta treba da uradi.

— Ovo je naš svakodnevni noćni obilazak. Pitam se jedino čemu sve to pošto u čitavom Ded Veliju niko ne bi ni u snu došao na suludu ideju da pokuša da obije trezor mis Sju Henings. Na taj način bi sebi na vrat natovarilo više od dve hiljade kopača. I pored toga što im otima i poslednji cent ti maloumnici naprosto lude za njom. — Tu je Bob Beri samo nemoćno slegnuo ramenima i dodao: — Naravno ako se izuzmu oni kojima odjednom bude svega dosta i koji sebi ispale metak u čelo. Ta dama ima mozga u glavi, kompadre, dok svi ostali sa slepom poslušnošću crnče za nju.

Što god ga je duže slušao i posmatrao, Šejnu je postajalo sve teže da donese konačan sud o njemu.

— Jesi li već dugo ovde? — upitao je Šejn nakon što su kroz sporedna vrata ušli u „Zlatni orah”.

— Tri meseca. Ali zašto te to zanima?

— To sam pitao tek tako — odgovorio je Šejn slegnuvši ramenima.

Ogromni čelični trezor se nalazio na spratu, u maloj prostoriji na kraju dugog hodnika. Uz put su prošli i pored privatnih odaja Sju Henings ali u njima očigledno nije bilo nikoga čim se nisu čuli bilo kakvi glasovi.

— Kakva je ona? — upitao je Šejn uperivši prstom u vrata kroz koja je pre nepunih sat vremena prošao.

— Promućurna, ali je ipak prema svima do kraja poštena. Ali čemu to pitanje?

— Pa na kraju krajeva, čovek bi voleo da zna za koga radi, zar ne?

— A šta je sa tobom? Živiš li jedino od svojih pucaliki? — upitao je Beri.

— Misliš da li sam plaćeni ubica? — odvratio je Šejn dok je Beri otključavao prostoriju u kojoj se nalazio trezor. Nakon što je Beri kresnuo šibicom i upalio petrolejsku lampu

koja se tu nalazila Šejn je mogao pažljivo da osmotri čeličnu grdosiju. Da bi je čovek na silu otvorio trebao mu je čitav tovar dinamita, a dok bi ispraznio trezor sigurno bi se čitavo naselje diglo na noge.

— Ako ti se taj naziv više dopada... — Bob Beri je ravnodušno klimnuo glavom.

— I dokle traje naša smena? — upitao je Šejn umesto odgovora na pitanje koje bi mu se možda i učinilo smešnim da pred sobom nije imao čoveka za kojim je tragao.

Da će imati ovoliko sreće i da će ga već na prvom koraku pronaći Šejn nije mogao ni da sanja. Međutim, bilo je tu ipak nešto što mu se nije dopadalo i što ga je činilo nesigurnim iako još uvek nije mogao da odgonetne šta je to.

— Ukupno pet sati. U dva posle ponoći će nas smeniti Vajlder i Kentaki.

— A šta je sa Hadsonom?

— On ne stražari, već jedino nadgleda kako mi obavljamo posao. Nije se nikada desilo da to učini pre ponoći tako da slobodno možeš malo da odspavaš. Jedina stvar koju za vreme naše smene ne smemo da učinimo je da pijemo. U tom slučaju bi nas mis Henings odmah najurila pošto je po tom pitanju izuzetno osetljiva.

Ono što je Šejna u ovom času privlačilo nije bilo dremanje već mogućnost da na lak i bezbolan način ščepa guvernerovog ubicu i da sa njim nestane iz Ded Velija pre nego što to bilo ko primeti.

— Dakle, imamo vremena do ponoći? — promrmljao je Šejn više za sebe.

Bob Beri se smestio u fotelju pored trezora i iz džepa izvukao malu kožom presvučenu knjižicu. Šejn je bio ne malo iznenađen kada je video da se radilo o knjizi napisanoj na grčkom jeziku. Pa to je bilo da čovek ne poveruje vlastitim očima; ubica koji čita dela starih Grka!

— U redu, a sada diži ruke uvis! — procedio je iznenađen Šejn.

I ne spuštajući knjigu Bob Beri ga je samo ošinuo svojim ledenim pogledom. To što mu je Šejn poturio cev „remingtona” pod nos kao da ga uopšte nije iznenadilo.

— Šta ovo treba da znači? Zar si zaista toliko glup da poveruješ da ćeš na ovaj način uspeti da se domogneš novca i zlata koje pripada mis Henings?

Njegov podrugljiv osmeh je naprosto izluđivao Šejna.

— Grešiš, niškove! Zlato u trezoru me ni najmanje ne zanima. Došao sam ovamo jedino zbog tebe. Poslali su me da uhvatim hladnokrvnog ubicu i to mi je sada pošlo za rukom. I zato lagano digni ruke uvis, Beri, jer ću inače biti prisiljen da pucam.

Kada je Šejn začuo šum iza svojih leđa za sve je bilo već i suviše kasno. Na vratima su stajali Sju Henings, Fred Salten i Tom Hadson. Poslednja dvojica su u rukama držali pu-

caljke uperene u njegova leđa.

— Sta se to ovde dešava? — upitala je Sju Henings.

— Možda je mislio da isprazni tvoj trezor, draga — rekao je Salten podrugljivo.

— Pažljivo vrati revolver u futrolu, a zatim digni ruke uvis! — prosiktao je pretećim glasom Hadson.

U životu postoje stvari koje čovek jednostavno ne može da ignoriše, a ovo je upravo bila jedna od njih. Zato je Šejn bacio „remington“ na pod i lagano podigao ruke uvis.

— Grdno se varate ako ste mislili da mi je cilj bio vaš trezor, madam — rekao je Šejn koji je bio ljut na samoga sebe što je dozvolio da dospe u ovako nelagodnu situaciju. — Naprotiv, u pitanju je hladnokrvni ubica koga što pre treba skloniti na sigurno mesto.

— Ubica? — upitala je Sju Henings razdražljivo. Nije bilo nikakve sumnje da mu ni ovoga puta nije verovala ni jednu jedinu reč.

Nakon što je spustio knjigu u krilo Bob Beri se umorno nacerio i rekao:

— Mislio je na mene, mis Sju.

— Prokleto njuškalo! — prosiktao je Hadson dok mu je izvlačio drugi „remington“ iz futrole.

— Sada i sama vidiš da sam bio u pravu kada sam rekao da ćeš morati da budeš oprezna sa njim — rekao je Salten podrugljivo se nacerivši.

Sju Henings je zatim upitala Berija da li je istina to što je Šejn govorio.

— Naravno da nije, mis Sju — usledio je odgovor koji je Šejn i očekivao.

A onda je usledila najluđa stvar koju je Šejn u celom svom životu doživeo. Polupne hladnokrvan Beri je ledenim glasom dodao:

— Tačno je da me traže zbog ubistva i da je moja glava učenjena. — Sve ovo Beri je rekao takvim tonom kao da nije shvatao da je time možda samom sebi namakao omču oko vrata.

Fred Salten i Tom Hadson se odjednom uozbiljiše dok Sju Henings nije pokazivala nikakvu reakciju. Ona je odmerila Šejna od glave do pete i tiho promrmrljala:

— Ko ste vi u stvari, mister Šejne? Da niste možda maršal Sjedinjenih Država koji se krije iza svoje prošlosti?

— Ne, to svakako nisam, madam — odgovorio je Šejn odlučno odmahnuvši glavom.

— Onda ste dakle lovac na ucene — konstatovala je ona.

Zajapuriivši se od besa Šejn je tiho opsovao i rekao:

— Zaista ne znam šta bi moglo da vas se tiče šta lovim ubicu koji se do sada uspešno skrivao?

— Smeta mi to što vas za to plaćaju — odvratila je ona mirno. — A za mene je lov na ljudske glave jedna od najprijavijih stvari na ovom svetu.

— Bob Beri je pre pet meseci ubio guvernera Kalifornije, Džordža Hodkina kada je ovaj ne sluteći ništa, izašao iz svoje kuće. Možda ste o tome čitali u novinama.

Iraz koji se odjednom pojavio na njenom licu mogao se teško opisati. Možda jedino kao mešavina zgražavanja i otvorene sumnjičavosti.

— Spustite ruke, Šejne — promrmljala je ona napokon. — Možete da podignete svoju pucaljku, a vi mu Hadsone vratite i drugi revolver. Savetovala bih vam međutim, da se što pre izgubite. Uzmite svog konja i nestanete iz moje doline dok vas ostali nisu rastrgnuli.

— Plašim se da opet ne načiniš ogromnu grešku, draga — nacerio se Spalten. — Mislim da bi bilo pametnije da Šejna prepustiš šerifu Breku.

Kao da nije čula ove njegove reči Sju Henings je naredila Hadsonu:

— Idite i zovite Vajldera i Kentakija. A Brek neka privremeno strpa Berija iza rešetaka. Kasnije ću mu ja već reći šta sa njim dalje da učini.

Šejn je bio presrećan što je ponovo dobio svoje revolvere. Računao je da bi Bob Beri svakog časa mogao nešto da preduzme pošto baš i nije izgledao kao neko ko će tek tako dozvoliti da ga strpaju u zatvor.

*

— Hajde, daj mi svoju pucaljku — rekao je Hadson dok se približavao Bobu Beriju.

Ovo mora da je taj trenutak, pomislio je Šejn. I zato je pažljivo motrio na svaki njegov pokret.

Šejn se međutim, i u ovom slučaju prevario u svojoj računici. Beri je jednostavno spustio knjigu na sto i lagano ustao iz fotelje. Pri tome se rukom čak nije ni primakao svom „koltu“ već je levom rukom otkopčao opasač i bacio ga na pod.

Šejn je osetio kako nestaje napetost koju je do tada osećao u svakom deliću svoga tela, ali ipak i dalje nije ništa shvatao. Naročito što je bio apsolutno siguran da je i Beri znao da mu je ovo bila poslednja prilika da se izvuče.

— Idemo! — naredio je Hadson mrzovoljnim glasom.

Šejn je hteo da krene za njima, ali ga je u tome sprečio Salten koji mu se podmuklo nacerio u lice i rekao:

— Ti ćeš još neko vreme ostati ovde.

Salten se očigledno rado igrao svojom pucaljkom čim je ponovo potegao i njenu cev uperio u Šejna.

— Mis Sju je rekla da se izgubim odavde.

— Da, ali tek kada Hadson i Beri budu na sigurnom — promrmljao je kockar.

Izgledalo je da je za Sju Henings čitava priča ovim bila završena. Ne obazirući se više na Šejna ona se žustrim korakom uputila prema svojim privatnim odajama. U prostoriji gde se nalazio trezor ostali su jedino Fred Salten i Šejn.

— A šta kažeš na to da ti sada prosviram tu tvoju smrdljivu lobanju? — upitao je odjednom Salten.

— Pretpostavljam da ti te ne bi bilo prvi put i da te zbog toga ne bi ni malo grizla savest — odgovorio je Šejn sa podrugljivim osmehom na licu.

— Potpuno si u pravu, protuvo. Naročito zbog toga što na duši nosiš mog oca.

— Pretpostavljam da se radi o neslanoj šali? — Sevanje Šejnovih očiju je jasno govđrilo da mu se ove reči uopšte nisu dopadale.

— Ne nije šala, Šejne. Čitava priča se odigrala pre nekih deset, jedanaest godina u Dodž Sitiju, u Feovoj kockarnici. Ja sam u to vreme bio još mali dečak.

Ovi podaci su nagnali Šejna da se vrati u prošlost i da se priseti onog što se tada desilo. Da, ako ga sećanje nije varalo radilo se o kockaru koji je neprekidno varao na kartama. Kada je Šejn prozreo sve njegove trikove taj ntkov je potegao oružje. Njegova nesreća je bila ta što je Šejn bio brži. Ali ako se dobro sećao njegovo ime nije bilo Salten, nego Sater.

— Otkuda to da se više ne zoveš Sater?

— Dakle ipak se sećaš, smrdljivče — prosiktao je Salten dok su mu oči preteći zasvetlucale.

— Očigledno da iver ne pada daleko od klade. A da li te je otac naučio svim enim priljavim trikovima uz čiju pomoć je ljudima izvlačio i poslednji cent iz džepa?

— Od njih i dan danas živim — bilo je sve što je Fred Salten na to rekao.

Nakon ovoga za Šejna vaše nije bilo nikakve sumnje da se ova protuva neće ustezati da povuče obarač.

— Zar je moguće da u Ded Veliju ne vešaju zbog ubistva? — upitao je Šejn pokušavajući da dobije na vremenu.

— Mislim da ovde ne može biti ni reč o ubistvu, hombre! Ko bude prvi naišao zateći će te sa pucaljkom u ruci. Nakon toga ću šerifu lako objasniti da sam morao da se branim i da sam pucao u samoodbrani.

Odjednom odjeknuše revolverski pucnji. Sju Henings je munjevito otvorila vrata svoje sobe i hodnikom pojurila prema mestu odakle joj se učinilo da ih je čula.

Ugledavši revolver u Saltenovim rukama ona preneraženo upitala:

— Šta se to ovde događa?

— Ništa, ako zanemarimo činjenicu da je vaš pas-čuvar nameravao da me hladnokrvno ubije — rekao je Šejn ledenim glasom.

Fred Salten je delovao potpuno smušeno. Odnekud ponovo odjeknuše pucnji. I to ne dole u salunu već negde napolju u tami.

Tiho opsovavši, Salten je najpre zakočio a onda i vratio „kolt” u futrolu. Ponašao se tako kac da ga pucnjava uopšte nije zanimala. Ali se zato smrknuta lica zagledao u Šejna strahujući očigledno da bi Heningsovoj mogao da ispriča mnogo toga što joj se verovatno ne bi svidelo.

— Beri... Mislite li da je to Beri... — promrmijala je ona preneraženo se zagledavši u Šejna

— Taj momak je sve drugo samo ne glup — rekao je Šejn. — Pošto je ovdje imao tri „kolta“ protiv sebe, rešio je da sačeka bolju priliku a ona mu se sada ukazala.

— Gluposti! — procedio je Salten. — Na kraju krajeva Hadson nije žutokljunac a uz to je još u rukama držao nabijen revolver.

— Pravu istinu ćemo saznati tek kada se vlastitim očima uverimo o čemu se radi. — Ne obazirući se na Sju Henings i Freda Saltena Šejn je pojurio prema uskim strmim stepenicama koje su vodile napolje na ulicu.

Pucnjava je u međuvremenu bila prestala. Tama koja ih je okruživala bila je do te mere neprozirna da nisu videli ni prst pred okom. A onda je Šejn gotovo nagazio Hadsona koji je ležao u prašini i držao se za glavu.

— To prokleta kopile!! Tako nešto podilo još nisam video — prostenjao je Hadson.

Šejna njegove žalopojke nisu ni najmanje interesovale tako da je samo ljutito upitao:

— Jesi li ga bar pogodio?

— Pravio se kao da se spotakao da bi me već u sledećem trenutku ogromnim kamenom tresnuo po glavi.

— Do đavola! Pitao sam te da li si ga pogodio? — izderao se Šejn.

— Mislim... mislim da jesam — promrmljao je on.

Pošto je čitava priča delovala dosta neubedljivo Šejn je sve više verovao da je Hadson jednostavno pustio Berija da pobegne. Čak je bilo lako moguće da je iza svega ovoga stajala i Sju Henings, ako je Šejn dobro protumačio pogled koji je maločas uputila Beriju. Jer ako je Sju bila zaljubljena u Berija...

— U kom je pravcu pobegao? — upitao je Šejn.

Ugledavši kako Hadson rukom pokazuje u nekom sasvim neodređenom pravcu, Šejn je osetio kako ga obuzima žestok bes. Zar da guvernerov ubica pobegne sada kada je mislio da će lako uspeti da obavi zadatak sa kojim ga je Sedma brigada poslala? Jedno je bilo sigurno: lov na Boba Berija je od ovog časa počinjao iz početka.

— Pomozi mi da ustanem — zavapio je molećivo Hadson.

Pomerivši mu ruku sa glave, Šejn je napipao ogromnu čvorugu. A možda se ipak ne radi o nevešto smišljenoj igri, pomislio je Šejn. Bilo kako bilo, ovako nešto jednostavno nije smelo da se dogodi.

Da usred noći krene za Berijem nije imalo nikakve svrhe, posebno što nije znao u kom je pravcu krenuo. A kada sva-
ne...

Iz daljih razmišljanja ga je prenuo zadihani glas Sju Henings:

— Kako je to samo moglo da se desi, mister Hadsone? — upitala je ona glasom punim prekora.

Ako je i ovo bilo odglumljeno, onda je „Andeo smrti“ to vraški dobro činio, promrmljao je Šejn u sebi.

— Prikupite što pre i ostale ljude i krenite u poteru za njim. Znajte da vam se loše piše ako ga ne vratite.

— Idem i ja sa vama — uzviknuo je teatralno Salten. Način na koji je on to učinio samo je još više podgrevao Sejnovu sumnju da su ovi nitkovi namerno pustili Berija da pobegne.

U tom trenutku im je prišao čovek na čijim je grudima Šejn ugledao odblesak sjajne metalne zvezde.

— Šta je ova pucnjava trebala da znači, mis Sju? — upitao je šerif. Po Sejnovoј proceni je već uveliko bio pre-
valio pedesetu i delovao je prilično nemarno.

— Ovo je šerif Brek, mister Šejne — rekla je Heningsova. — Mislim da će ipak biti najpametnije da on organizuje poteru za Berijem.

Sju Henings mu je zatim u nekoliko reči objasnila šta se u stvari dogodilo.

— Ta mala protuva? — šerif Brek je u neverici vrteo glavom. — I kažete da je on ubio guvernera? A ja sam mislio da je on sasvim slučajno zalutao ovamo.

Zatim je usledila prava bujica najrazličitijih psovki. U tome je šerif Brek očigledno bio dobar, prođe Šejnu kroz glavu. Međutim, da li je u još nečemu bio isto tako dobar u to je Šejn otvoreno sumnjao. Brek je naime izgledao kao star i istrošen čovek.

— U redu, mis Sju, čim svane sakupiću poteru i krenuti za Berijem.

Zadovoljno klimnuvši glavom Sju Henings se u pratnji Freda Saltena vratila u „Zlatni crah”.

Šejn je za to vreme još uvek ošamućenog Hadsona odveo do barake u kojoj su bili smešteni da bi odmah zatim kupio svoje stvari i krenuo prema izlazu.

— Kuda si pošao, Šejne? — upitao je Hadson.

— Ovim je moje gostovanje u Ded Veliju završeno. Po-
ruči mis Sju da onih pet stotina dolara može da zadene sebi za šerif.

Nakon što je iz obližnje štale izveo svog konja Šejn ga je osedlao i uzjahao. U trenutku kada je prolazio kroz otvorenu kapiju tišinu noći je prekinuo prasak revolvera. Osetivši da mu je metak skinuo „stetson” sa glave Šejn je bez mnogo razmišljanja tiho zakrkljao i pao iz sedla.

III

Šejn je ležao u prašini sa izvučenim „remingtonom” u ruci i čekao da li će se pojaviti nitkov koji je ovako pod-
muklo hteo da ga ubije.

Odjednom se negde u blizini začuše nečiji koraci. Ali umesto da mu se približe, oni su se sve više udaljavali.

Sa revolverima u rukama iz brvnare izjuriše Ron Vajlder i Kentaki.

— Hej, skinuc ga je sa konja! — Bio je to glas Rona Vajldera koji je isto, kao i Kentaki neodlučno zastao ispred osvetljenih vrata brvnare. Pošto je i dalje sve bilo mirno oni su na kraju ipak prišli Šejnu.

— Evo ga ovde! — doviknuo je Vajlder potpuno ravnodušno Kentakiju da bi se odmah zatim spustio na kolena pored Šejna.

Kada se Šejn lagano pridigao Hajlder se sav prestravljen stresao i promrmljao:

— Prokletstvo! A ja sam mislio da te je...

— Ko? Misiš li na Boba Berija? — upitao je Šejn.

— A ko drugi bi imao razloga da puca na tebe? — odvratio je Vajlder.

— Bilo ko da je pucao taj je već uveliko odmaglio. I to u čvrstom uvrenju da me je poslao u pakao.

Napipavši u tami svoj „stetson“ Šejn je pri slaboj svetlosti koja je dopirala iz brvnare video da su se na njemu nalazile dve povećee rupe. Da je onaj nitkov kojim slučajem malo niže gađao sada mu zaista više ne bi bilo spasa.

— Zaista si pravi srećković — procedio je Vajlder koji kao da mu je čitao misli. I dalje prisutna ravnodušnost u njegovom glasu Šejnu je jasno govorila da mu ne bi ni najmanje bilo krivo da je metak završio koji inč niže.

— Mora da je Beriju mnogo stalo do toga da te jednom zauvek učutka inače bi već odavno nestao iz kampa — dodao je Ron Vajlder slegnuvši ramenima.

Šejn je međutim bio siguran da nije pucao Beri već Fred Salten, odnosno Sater. Jedino što za to nije imao nikakvih dokaza.

— Šta si sada naumio? — promrmljao je Vajlder začuđeno ugledavši da je Šejn stavio izbušeni „stetson“ na glavu i da se spremam da ponovo uzjaše svog mrkova.

— Ako nemaš ništa protiv, idem po Berija — rekao je Šejn. — I poručiti Saltenu da sledeći put malo bolje gađa.

Glasno se nacerivši Šejn je mamuzama blago dodirnuo slabine konja i odjahao u noć...

Počelo je da sviće kada je Šejn stigao do izlaza iz doline. Na ovom mestu se inače prostrani Ded Veli sužavao u uski klanac na čijem je kraju Sju Henings izgradila malu postaju. Ona je služila da bi se u njoj menjali konji koji su vukli kočije iz odnosno u Ded Veli.

Pored kolibe sagrađene od sasušenog blata kao i povećeg korala stajale su dve stare rasklimatane kočije. I pored toga što je bilo tek rano jutro Šejn je pored bunara ugledao jedinog stanovnika postaje. Bio je to omaleni jednooki Meksikanac Končo koji je od samog početka radio za Sju Henings.

— Već od ranog jutra na nogama, hombre? — upitao je Šejn nakon što se zaustavio pored njega.

Končo je svoje od silnog brendija podnadulo lice razvukao u žudnu grimasu i nerazgovetno promrmljao:

— Nisam celu noć ni oka sklopio, mister. Zubobolja, ako znate šta to znači.

— Od toga valjda nema ništa gore, amigo — odvratio je Šejn. — Ali ako nisi spavao celu noć onda si sigurno čuo jahača koji je noćas ovuda prošao.

Končo odlučno odmahnu glavom.

Bob Beri se dakle još uvek nalazio u Ded Veliju, osim ako Končo nije lagao.

— Zao mu je mister, ali to je zaista neizvodljivo — odmahnuo je Končo glavom kada je Šejn zatražio da promeni konja. — Svi oni su vlasništvo mis Sju Henings i namenjeni su jedino za kočije koje cvuđa prolaze.

Možda je sve ovo i odgovaralo istini, ali je Šejnova sumnjičavost ipak postajala sve izraženija. A posebno ako se uzme u obzir da je Končovo opiranje moglo i da znači da jednostavno nije smeo da mu da odmornog konja kako bi Bob Beri ukoliko je noćas ovuda prošao mogao još više da poveća svoju prednost.

Šejn počeo napregnuto da razmišlja. Ako je Končo govorio istinu onda je Berija morao da traži negde u dolini, a bilo je čak moguće i da se krio u samom kampu.

Na kraju je Šejn došao do zaključka da je pametan momak kakav je Beri nesumnjivo računao da će biti bezbedan tamo gde se njegovo prisustvo najmanje očekivalo — dakle u kampu ili pak u njegovoj neposrednoj blizini.

Šejn je popio šolju vrele kafe kojom ga je Končo ponudio da bi se odmah zatim ponovo vinuo u sedlo i klancem krenuo nazad u Ded Veli.

Dva sata kasnije nabacao se na poteru koju je na brzinu sastavio šerif Brek. Na čelu kolone od nekih dvadesetak jahača nalazili su se šerif Brek i Fred Salten.

— Jeste li ga pronašli? — upitao je šerif nakon što je rukom dao znak poteri da se zaustave.

— Na žalost ne, šerife.

— Ali zašto se onda vraćate? — začudio se Brek.

— Zato što verujem da se to kopile krije ili u samom kampu ili u njegovoj okolini.

Fred Salten se za to vreme neprekidno podmuklo cerekao, verovatno očekujući da će Šejn spomenuti da je prošle noći neko pucao na njega.

Međutim, pošto svoju sumnju nije mogao da potkrepi bilo kakvim dokazima pripadnik Sedme brigade je smatrao da bi za sada bilo bolje da čuti.

Nekoliko minuta kasnije svako je produžio svojim putem. Dok je jahao kroz Ded Veli, Šejn je proklinjao šerifa Breka i njegovu revnosnu poteru. Jer, ako su postojali bilo kakvi tragovi koje je Beri eventualno ostavio za sobom onda su ih oni u svojoj neopreznosti sigurno izbrisali.

Bilo je već gotovo podne kada se Šejn vratio u kamp. Svežavši mrkova ispred „Zlatnog oraha“ Šejn je ušao u salun koji je u ovo doba dana bio pust.

Barmen, neki momak po imenu Mek, lenjim pokretima je brisao uredno složene čaše. Ugledavši Šejna on je zastao i začuđeno upitao:

— Otkud ti ovde, mister?

— Da li je mis Sju gore?

Ne samo po ridoj boji kose i sivim ledenim očima, već i po njegovoj urođenoj tvrdoglavosti odmah se videlo da je Mek Irac

— Kod mene možeš jedino da poručiš nešto za piće i ništa drugo.

Svestan da nema nikakve svrhe da se sa njim raspravlja Šejn je stepenicama pošao na sprat. Vrata sobe Sju Henings su bila zaključana a na njegovo uporno kucanje niko nije odgovarao.

— Ako tražiš mis Sju, ona je pre jednog sata u svojim kočijama napustila kamp — začuo je Šejn nečiji glas iza svojih leđa.

Bila je to Beti, devojka zbog koje se sinoć sukobio sa majmunolikim Konijem, a zatim i sa onom nakazom od čoveka Honderom.

— Nadam se da nećeš biti mnogo razočaran ako ti umesto mis Sju ja ponudim svoje usluge? — pri tome je Beti rukom pokazala prema odškrnutim vratima svoje sobe.

— Možda nekom drugom prilikom, mala — odgovorio je Šejn napregnuto razmišljajući zbog čega je Sju Henings otišla iz kampa.

Dole pri dnu stepeništa dočekao ga je sledećim rečima ridokosi Irac Mek:

— Može li jedno piće na račun kuće, amigo?

— Hajde, sklanjaj se! Nemam sada vremena za ovakve gluposti — odvratio je Šejn primetivši da Mek nije imao nameru da se pomeri ustranu.

Izenada se u njegovim rukama našao drveni pendrek koji je do tada držao ispod bele kecelje.

Šejn je munjevito ustuknuo tako da je palica tresnula o ogradu stepeništa. Kada je Irac ponovo zamahnuo, Šejn ga je vrhom čizme udario po cevanici. Bolno jauknuvši barmen se stropoštao na pod.

Napolju, ispred saluna Šejn je gotovo naleteo na Konija i Hondera kao i na još četvoricu momaka surovog izraza lica. Svi oni su čeznuli za tim da nadoknade ono u čemu ih je Sju Henings prethodne večeri sprečila.

Za razliku od prošlog puta Šejn je sada kod sebe imao svoja dva „remingtona” što mu je ulivalo dodatnu sigurnost samim tim što su se ove protuve i ovoga puta izgleda pre svega oslanjale na snagu svojih pesnica.

— Kada mi je Koni rekao da si se vratio u kamp pomislio sam da se radi o neuspeloj šali — procedio je Honder.

— Kao što vidiš, ovde sam. A sada mi se sklanjaj sa puta pošto nemam ni vremena ni volje da se sa vama raspravljam.

— Bolje bi bilo da pucaljke ostaviš gde su... — promrmljao je čelavko pretećim glasom.

— A za vas bi bolje bilo da što pre nestanete odavde! — uzviknuo je Šejn dok su mu se prsti primicali drškama revolvera.

— Čujte ga samo! Pa taj naivko nam preti! — nacerio se Koni koji se ujedno prvi mašio za svoju pucaljku.

Šejn je međutim, bio daleko brži i preciznim hicem mu

je izbio „kolt“ iz ruke. Honder je pokušao da iskoristi nastalu pometnju i da se poput podivljalog grizlija baci na Šejna, ali se ovaj na vreme izmaknuo. Uvidevši da nema drugog izbora Šejn je brzo nanišanio i pogodio ga u nogu.

— A sada sklanjajte pucaljke ili vam se loše piše! — proderao se Šejn dok se Honder sa bolnom grimasom na licu previjao na zemlji.

Ostala četvorica su bacili svoje revolvere i prestravljeno podigli ruke uvis.

— Gubite se odavde i da mi više niste izlazili na oči, jer ću svakog od vas sledeći put gađati ravno u čelo — prosihtao je Šejn.

Dok su se Honder i Koni uz pomoć preostale četvorice kopača zlata polako udaljavali Šejn ih je zamišljeno posmatrao. Znao je da će od ovog trenutka morati da bude vraški oprezan pošto će sada kada su uvideli da su bili sporiji od njega sigurno pokušati da mu se na najpodmukliji način osvete. A to je po njegovom čvrstom uverenju bio metak ispaljen u leđa.

Iza „Zlatnog oraha“ se nalazila štala i prostrana nastrešnica ispod koje su obično stajala kočije „Anđela smrti“.

— Kuda se uputila mis Sju? — upitao je Šejn Crnca koji je popravljao pokidani ular.

— Pojma nemam, mister.

Šejn je iz džepa izvadio srebrni dolar koji je primamljivo zasvetlucao na vrelom podnevnom suncu.

— Stoarno mi je žao, mister, ali i pored najbolje volje ne znam odgovor na pitanje koje vas zanima.

Možda momak stvarno ne zna kuda je Sju Henings pošla, pomislio je Šejn. Međutim, za svaki slučaj je izvukao još četiri ista novčića i sa smeškom na licu upitao:

— A da li je ovo dovoljno da osveži tvoje pamćenje, amigo?

Ako su svi ostali u kampu imali dovoljno novca onda to kod ovog crnoputog momka sigurno nije bio slučaj. Time se ispostavilo da je čak i tako pametna žena kao Sju Henings mogla da pogreši.

— Mis Sju je ponela pušku i dosta provijanta sa sobom tako da pretpostavljam da je možda otišla do svoje lovačke kolibe.

— A gde je to?

Odgovor na to pitanje Šejn je dobio tek nakon što mu je isplatio još pet dolara.

Obećavši preplašenom momku da joj neće otkriti od koga je saznao gde se nalazi, Šejn je uzjahao mrkova i napustio kamp. Ako se njegovim rečima moglo verovati tada mu do kolibe nije trebalo više od pola sata.

Uz put je Šejn još jednom proverio svoja dva „remingtona“ pošto je osećao da će vrlo brzo morati ponovo da ih upotrebi.

*

Šejn je ugledao kolibu na malom platou kada je izašao iz duge vijugave klisure. Na prvi pogled je izgledala napuštena

tako da je već pomislio da je uzalud dolazio čak ovamo. A onda je odjednom sa druge strane kolibe začuo tiho njištanje konja.

Sa „vinčesterkom“ u rukama Šejn je dalje produžio peške približavajući se kolibi u ogromnom luku. Činjenica da se iza kolibe osim kočija Sju Henings nalazio još jedan osedlan konj Šejnu je nedvosmislene govorila da je bio na pravom tragu.

Oprezno, izbegavajući da načini makar i najmanji šum, prikrao se kolibi. Kada se našao na samo nekoliko koraka od nje začuo je kroz širom otvoren prozor razgovor koji su vodili Sju Henings i Bob Beri.

— Malo je nedostajalo i Hadson bi bio mrtav — rekla je Sju Henings glasom punim prekora.

— A on me je nakon toga zamalo upucaao. Pogledaj samo na čega liči moja jakna. Da je kojim slučajem samo malo bolje gađao sada bih već uveliko bio pod zemljom.

Sada preostaje još jedino da jedno drugom padnu u zagrljaj pa da konačno razreše i poslednju svoju dilemu, pomislio je Šejn.

— Znaš li možda nešto više o onom lovcu na ucene? — upitala je Sju.

— Ništa osim da je nekako uspeo da me nanjuši. Ali to i jeste njegov posao — odgovorio je potpuno ravnodušno Bob Beri.

— Koliko god da mi je žao, ali ćeš ipak morati da napustiš dolinu, Bobi — promrmrljala je ona.

— Znam. Neka te to ne brine. Siguran sam da ću se već nekako izvući.

— Možda ne bi bilo loše da napišem pismo tvom ocu...

— Ne, to nikako! — usprotivio se Beri.

— Sigurna sam da je većma zabrinut...

— Ni on niti bilo ko drugi ne može u ovom trenutku da mi pomogne. Sada sve zavisi isključivo od mene i moje snalažljivosti.

— Moraš što pre da napustiš Ded Veli pošto ovde više nisi siguran — upozorila ga je Sju Henings. — Bojim se da će početi ovde da te traže čim se šerif Brek vrati. Najgore što bismo mogli da učinimo je da potcenimo starog Breka koji samo na prvi pogled možda deluje nezgrapno i ne baš mnogo promućurno.

— U redu, Sju — odgovorio je Beri. — Sada kada si mi donela revolver i „vinčesterku“ a uz to još i dovoljno hrane, moji izgledi i nisu tako loši. Čim se smrkne napustiću Ded Veli.

— Zaista ne mogu da ti kažem koliko mi je zbog svega ovoga žao...

Sada će sigurno početi da plače i da mu padne u zagrljaj, pomislio je Šejn. Međutim, umesto bilo kakvog izliva nežnosti začuo je glas Boba Berija:

— Hvala ti za sve što si za mene učinila. Sada bi najpametnije bilo da se vratiš u kamp. Veruj mi, Sju, tako je bolje i za tebe i za mene.

Ostatak razgovora je bio potpuno nevažan. Nedostajao je i dugotrajan rastanak kakav bi se normalno očekivao od dvoje mladih zaljubljenih ljudi.

Umesto toga Sju Henings je užurbanim korakom napustila kolibu i u svojim kočijama krenula dole prema klisuri.

Šejn je sačekao da se „Andeo smrti” dovoljno udalji a onda je izvukao oba svoja „remingtona” i ušao u kolibu.

Bob Beri je sedeo na maloj drvenoj stolici. Na stolu ispred njega se nalazila „vinčesterka” koju mu je donela Heningsova a u rukama je držao rastavljen „kolt” koji je upravo podmazivao.

— Vрати tu stvarčicu na sto i podigni ruke uvis — naredio je Šejn grubim glasom.

Bob Beri je podigao pogled i zagledao se u Šejna kao da ni najmanje nije iznenađen, što ga je ponovo pronašao.

— Dakle ipak ste uspeli, mister — promrmljao je Beri umorno se osmehnuvši. — U stvari tako nešto sam mogao i da očekujem. Možda drugi sasvim pogrešno procenjuju vaše sposobnosti ali ja sigurno ne...

— Otkopčaj opasač pošto mi je potreban da ti svežem ruke — procedio je Šejn. — I ne zaboravi da ja nisam Hadson i da se neću ustručavati da povučem obarač ukoliko bilo šta pokušaš.

Beri je samo slegnuo ramenima i učinio ono što je Šejn od njega tražio.

— I šta dalje? — upitao je Beri dok mu je okretao leđa da bi Šejn mogao da mu sveže ruke.

— Mislim da ovog puta nećeš uspeti da izbegneš vešala, amigo — rekao je Šejn.

— Naravno! — nacerio se Beri nakon što mu je Šejn svezao ruke.

— Da se niste ni mrdnuli, Šejne. Znajte da vas držim na nišanu i da ću vas rado poslati na onaj svet ukoliko to budem morala — začuo se cdjednom glas Sju Henings.

Prokletstvo, moj konj! pomislio je Šejn i tiho opsovao. Sju ga je sigurno otkrila u klancu čim se vratila ovamo.

— A sada ga odvežite i dajte mu vaše pucaljke — dodala je ona.

— Bolje bi bilo da je poslušаш, mister — procedio je Beri nakon što mu je sa sažaljivim osmehom na licu oduzeo oba „remingtona”.

Šejn uopšte nije sumnjao da je Sju Henings bila spremna da ostvari svoju pretnju pošto je i sama već i suviše bila u sve ovo uvučena.

— Nameravaš li stvarno da ga upucaš? — upitao je Bob Beri. — Ako hoćeš ja ću to obaviti umesto tebe.

Izgledalo je kao da se Sju Henings bori sama sa sobom pošto je i dalje nemo stajala na vratima kolibe.

— Sigurno ne želiš da ovde u tvojoj kolibi poteče krv, zar ne. Sju? Pa podimo onda napolje, mister — dodao je Beri uperivši cev „remingtona” u Šejna.

Kada se lagano okrenuo Šejn je ugledao vlasnicu Ded Velija koja je bleda u licu u rukama držala mali dvocevni „deringer”.

— Hajde skloni nam se sa puta, Sju — rekao je Bob Beri.

— Ako se ne varam vas zovu „Andeo smrti”, zar ne, madam? — nacerio se Šejn iako mu nije bilo do smeha. — Pretpostavljam da ćete sada taj svoj nadimak i opravdati.

— Prekinite! — prosiktala je Sju van sebe od besa. — Ne mogu to više da slušam. Pa zar sam ja kriva što ti ludaci sve popiju i prokockaju? Snosim li ja krivicu za to što onda na kraju u svom očajanju sami sebi presuđuju?

— Siguran sam da ne priimate svoje ruke, već da tu vrstu posla prepuštate drugima. Kao na primer njemu. — Pri tome je Šejn uperio prst u Boba Berija.

Sju Henings počeo nervozno da gricka usne a onda je iznenada rekla:

— Hajde, reci mu istinu, Bobi!

— Zašto? Pa on mi ionako ne veruje — odgovorio je Beri.

— Kakvu ste sada laž smislili? — upitao je Šejn podrugljivo.

— Vi prokleti idiote — prosiktala je Heningsova. — Hoćete li da vas ubije? I to samo zato što ste ga na to prisilili?

— Da prisilim ubicu na ubistvo? Zvuči zaista čudno, zar ne ledi?

— Rekao sam ti već da mi ne bi ni reč poverovao — primetio je Beri. — I zato se skloni sa vrata da bismo mogli da okončamo čitavu stvar.

— Bob nije ubica! — proderala se Sju Henings Šejnu u lice. — Zar zaista silom hoćete da to postane?

— Tako dakle, nije ubica? — nacerio se Šejn. — A kako to da onda namerava da me napolju pred vratima hladnokrvno ucemka?

— Ne samo životinje, već i ljudi nastoje svim silama da sačuvaju vlastitu glavu ako ih saterate u tesnac — promrmljala je Sju Henings.

— Ali šta je bilo sa guvernerom, ako tvrdite da Beri nije ubica? — upitao je Šejn pokoleban izrazom očajanja na njenom licu.

— Odgovor na to pitanje zaista ne znamo — odgovorila je Sju jedva čujnim glasom. — Nešto nagadamo, ali za to nemamo nikakvih dokaza. Međutim, to još uvek ne znači da ne možete barem da saslušate šta Bobi zna da vam kaže.

— Grešiš, Sju. Ja njemu nemam šta da kažem — promrmljao je Beri iza Šejnovih leđa. — Kada je on u pitanju svaka reč je suvišna. Ako bi se sada i pretvarao da mi veruje to bi bilo jedino zato što zna da bih ga u protivnom upucao.

Situacija u kojoj se Šejn nalazio bila je zaista zamršena. Sju Henings se grčevito borila za Berijev život. Ali zašto? Beri je bio potpuno u pravu kada je rekao da bi se samo pretvarao da mu veruje. A onda ..

— Samim tim što meni imaš da zahvališ što su se uloge promenile imam pravo da to od tebe zahtevam. I ne samo to, već buđi siguran da ću sprečiti da na kraju ipak postaneš hladnokrvna ubica — rekla je Sju Henings uperivši „deringer” u njega.

— Da ne misliš možda da me ubiješ? — upitao je Beri.

— Ako ne budem imala drugog izbora...

— Draga moja, čini mi se da zaboravljaš da i ja držim oružje u ruci.

— Sumnjam da bi nakon svega što sam učinila za tebe bio u stanju da tako nešto učiniš — promrmljala je ona. Šejn je međutim, po izrazu njenih očiju jasno video da ni sama više nije bila sigurna u ono što govori.

— Plašim se da ću to ipak morati da uradim, Sju — odvratio je mirnim glasom Bob Beri. — Ne zaboravi da mi se ni najmanje ne dopada pomisao da završim na vešalima.

— Sada, mi se zaista čini da si me sve ovo vreme bes tidno lagao, Bobi — promrmljala je ona vidno razočarana.

— Znači li to da me i ti smatraš ubicom guvernera Hodkinsa?

— Ako si u stanju da čak i na mene pucaš...

Beri se odjednom glasno nasmejao i rekao:

— Ako bogovi žele nekoga da unište tada mu šalju ženu poput tebe, Sju.

Nakon što je vratio revolver u futrolu on je dodao:

— Ako hoćeš možeš slobodno da se okreneš, mister.

— Ti prokleti... Na trenutak sam zaista pomislila da bi bio u stanju da me ubiješ.

Beri se na ove njene reči samo tiho nasmejao. Zvučalo je to pre kao da se samom sebi smeje, no onda se ponovo uozbiljio i tiho procedio:

— Možda mi nećeš verovati, Sju, ali sam u jednom momentu zaista pomislio da bih bio u stanju... — Tu je Beri zanemeo usred rečenice.

Ne samo Sju, već mu je i Šejn ovoga puta verovao svaku reč.

Smestivši se na ram gvozdеног kreveta Beri se nacerio i upitao:

— Hoćeš li da me saslušаш ili ćeš me odmah uhapsiti?

Još pre nego što je Šejn uspeo bilo šta da izusti Sju Henings koja je u ruci još uvek držala mali „derindžer” je tihim ali odlučnim glasom promrmljala:

— Saslušaćе te, budi bez brige.

— Možete slobodno da sklonite svoju pucaljku, madam, pošto ću ga i bez nje saslušati.

Sju Henings se na trenutak dvoumila da li da ga posluša da bi na kraju ipak sklonila „derindžer” i rekla:

— Hajde ispričaj mu svoju priču, Bobi.

— Verovatno znaš za šta me okrivljuju — procedio je Beri namignuvši Šejnu kao da se radilo o sasvim nevažnim stvarima

— Da ne znam sigurno ne bih bio ovde — odgovorio je Šejn razdražljivo.

Svestan da bi bilo najbolje da mnogo ne odugovlače sa čitavom pričom Šejn je dodao:

— Znam i da su vašu mlađu sestru mrtvu izvukli iz mora. Samoubistvo je izvršila zato što je očekivala dete.

• Beri klimnu glavom.

— Bila je u šestom mesecu i nije mogla više da prikriva trudnoću.

— U novinama to nije spominjano ali se priča da je navodno guverner Hodkins bio otac deteta...

— Ana je bila Hodkinsova sekretarica i on ju je zaveo... — umešala se Sju Henings.

— Taj nitkov je nije zaveo već je silovao — prosiktao je Beri ogorčeno.

— Niko nije video da si ti ubio guvernera ali su kasnije pronašli prazan revolver u tvom pisaćem stolu i tako je sumnja odmah pala na tebe — rekao je Šejn.

— Potpuno ste u pravu, mister — klimnuo je Beri glavom.

— A pošto si pobeo nikada nije došlo do procesa na kom bi te sigurno osudili na smrt.

— Zaista ste dobro obavешteni, mister — nacerio se Bob Beri.

— Kada su te sprovodili do zatvora pošlo ti je za rukom da pobeš. To je bilo pre pet meseci i od tada je za tobom raspisana poternica — procedio je Šejn odmerivši ga od glave do pete.

— Pet hiljada dolara. Zaista nikada nisam ni pomišljao da bi moja glava mogla jednog dana toliko da vredi.

— I to zbog nečega što nije učinio — umešala se ponovo Sju Henings.

— Ali ako je nevin zbog čega je onda pobeo? — upitao je Šejn.

— Zato što mu niko nije verovao, kao ni vi sada.

— To i nije nikakvo čudo ako se uzme u obzir da sve činjenice govore protiv njega — odvratio je Šejn.

Šejnu je bilo poznato da je guverner Hodkins bio oženjen i da je imao tri odrasle ćerke od kojih je najstarija bila vršnjakinja Ane Beri. Međutim, bilo da se radilo o običnoj ljubavnoj aferi ili o besramnom činu silovanja, to ovom momku još uvek nije davalo za pravo da ubije Hodkinsa.

— Hajde reci mu već jednom na koga sumnjaš — uzviknula je Sju.

— Čemu? Pa pogledaj ga samo, Sju. Taj mi ne veruje ni jednu reč. I zašto bih onda...

— Bio je to njegov prijatelj Bili Penson. On je bio i Anin verenik. Penson je neposredno nakon ubistva došao kod Bobija i...

— Ali šta je onda sa revolverom? — upitao je Šejn čije strpljenje je bilo na izmaku. Taj momak je ovu bajku možda mogao njoj da proturi, ali ne i njemu.

— Revolver je bio Bilijev, a ne moj. Pretpostavljam da ga je sakrio u moj pisaći sto a da ja to uopšte nisam primećio. Uostalom ja do tada i nisam posedovao bilo kakvo oružje. Pa, kako ti se to sviđa, mister?

— Ubica guvernera Hodkinsa je dakle verenik tvoje sestre — ponovio je Šejn ono što je maločas čuo i u šta nije verovao.

Zagledavši se u Sju Henings Beri se podrugljivo nasmejao i rekao: — On mi naravno ne veruje ni reč. I šta ćemo sada?

Kada se Šejn koji je do tada neprekidno motrio na Berija okrenuo video je da je „Anđeo smrti” u rukama ponovo držao mali srebrni „derindžer”. Odlučnost na njenom licu jasno mu je govorila da je bila spremna i da ga ubije samo da zaštiti Berijev život.

— Vi ga volite, zar ne? — upitao je Šejn.

— Da, volim ga.

— Ali zašto mi to ranije nisi rekla, Sju? — promrmljao je Beri.

— Zato što sam znala da mi mnogo toga duguješ i što nisam htela da se zbog toga osećaš obaveznim da budeš sa mnom.

Šejnu je sada mnogo toga postalo jasnije. Sju Henings dakle nije želela samo još jednu prolaznu avanturu kao što je to bio slučaj sa Fredom Saltenom, već je ovog mladića zaista iskreno volela i nadala se da će joj on tu ljubav uzvratiti.

— Kako je Beri uopšte stigao kod vas, mis Henings? — upitao je Šejn.

Dok ga je i dalje držala na nišanu ona je jedva čujnim glasom odgovorila:

— Bobija poznajem već odavno. Moglo bi se reći da je bio još pravi dečko kada je njegov otac postao moj pravni savetnik. I ne samo to već su svi moji poslovi tekli preko njega, a samim tim i kupovina Ded Velija. Pošto nije znao gde bi drugde mogao da pronađe sigurno utočište, Bobi je došao kod mene.

— Skloni tu svoju pucaljku, Sju. Ne bih želeo da zbog mene dođeš u sukob sa zakonom. I još nešto, Sju; zaista mi je žao, ali ja tebe ne volim — rekao je Bob Beri sa samoubilačkom otvorenošću.

Bilo je to zaista čudno, ali je upravo ta samouništavajuća crta u njegovom ponašanju bila ta koja je naterala Šejna da posumnja da je Beri stvarno bio ubica guvernera Hodkinsa.

Bob Beri se za to vreme osmehivao „Anđelu smrti” kao da je molio za oprostaj zbog onoga što je maločas rekao.

I Šejn nije skidao pogled sa nje pitajući se kako će reagovati. Na kraju krajeva ona je još uvek vladala situacijom, samim tim što ih je obojicu držala na nišanu.

Izraz razočaranja koji se najpre pojavio na njenom skamenjenom licu smenilo je neskriveno ogorčenje. Sju je napokon lagano spustila revolver, ali i dalje ništa nije govorila.

Na kraju je ipak uspela da se sabere i da pronađe odgovarajuće reči za ono što joj je u tom trenutku prolazilo kroz glavu.

— Čovek ne može nikoga da prisili da mu uzvрати ljubav.

— Ja... ja jednostavno nisam hteo da te lažem, Sju. Zar ne možeš to da shvatiš? — rekao je Beri u čijem glasu nije bilo više one neozbiljnosti koja je do tada bila prisutna.

— Malo je nedostajalo pa da zbog tebe postanem hladnokrvni ubica. Bobi — promrmljala je ona. Zatim se okrenula i tiho dodala: — Radite sa njim šta vam je volja, mister Šejn. Ali znajte da mu i dalje verujem i da sam sigurna da Bobi nije ubica guvernera Hodkina.

Nakon što je napolju utihnulo kloparanje kočija, Beri se kiselo nasmejao i rekao:

— Zaljubljene žene su uvek pomalo luckaste. Nadam se da joj nisi uzeo za zlo što je uverena da sam nevin.

Gotovo molećiv prizvuk u njegovom glasu bio je za Šejna znak da se brinuo ne za svoju već za njenu sudbinu, iako je tvrdio da je ne voli.

Šejn je ponovo osetio da ga nagriža crv sumnje. Možda je Beri toliko voleo Sju Henings da joj je čak sasuo laž u lice samo da bi je time zaštitio?

— Priznaj da si lagao i da je ipak voliš? — procedio je Šejn nastojeći na taj način da razreši svoju dilemu.

Beri se samo glasno nasmejao. Međutim, njegov smeh je u Šejnovim očima delovao i suviše izveštačeno da bi bio iskren.

— Odakle ti samo ta ideja, šefe? Jeste da ne mogu da ti zabranim da to misliš ali te ipak uveravam da nisi u pravu.

Šta sada da uradim, pitao se Šejn. Ne mogu tek tako da ga pustim, ali ako ga predam prvom šerifu na koga naiđem, sigurno će ga obesiti. A šta ako je njegova priča istinita?

— Ponesi hranu koju ti je donela, pa da krenemo — promrmljao je Šejn dok je i dalje pokušavao da pronađe najbolje moguće rešenje.

— Ali zar nećeš da mi svežeš ruke? — začudio se Beri.

— Mislim da za to nema potrebe. Ne zaboravi međutim da ću bez razmišljanja pucati ako pokušaš da pobegneš.

— Možda je to ipak bolje od konopca — primetio je Beri.

IV

Bilo je već kasno popodne kada su stigli do jedinog puta koji je vodio iz doline. Šejn je pretpostavljao da se šerif Brek sa svojom poterom još uvek nije vratio pa je zato pre izlaza iz kanjona na čijem se kraju nalazila postaja za zamenu konja rešio da se zajedno sa Berijem negde skloni.

Već nakon kraćeg traganja uspeo je da pronađe odgovarajuće mesto. Bio je to uski skriveni stenoviti procep koji je bio gotovo idealan za ostvarenje onoga što je zamislio. Pošto su bili zaklonjeni gustim rastinjem nije im pretila opasnost da eventualno budu otkriveni ali je zato Šejn imao potpun pregled svih događaja dole na putu.

— Izgleda da se plašiš da bi šerif mogao da ti preotme nagradu, šefe — rekao je Beri nakon što su obojica sjahali.

— Umesto što pričaš gluposti bilo bi bolje da mi nešto kažeš o tom Bilu Pensonu. Rekao si da ti je bio prijatelj, zar ne?

— Takvi prijatelji nisu vredni pomena — bilo je sve što je Beri na to odgovorio.

— Ako je Penson stvarno ubio guvernera, zašto hoćeš da umesto njega završiš na vešalima?

— Sada kada imam priliku da o svemu malo bolje razmislim vidim da je u stvari moja dužnost bila da ubijem tu matoru svinju.

— Zato što se radilo o tvojoj sestri?

— Upravo zato.

— Ali time ništa ne bi dobio — usprotivio se Šejn.

— Ana se zbog njega ubila. Zar stvarno misliš da je taj prokleti pasji sin trebalo tek tako da se izvuče?

— Ako sam dobro razumeo onda si ovim hteo da kažeš da je Penson učinio nešto što je bila tvoja dužnost?

Beri ćutke klimnu glavom.

— Penson je hteo da se oženi tvojom sestrom tako da je sve što je guverner njoj učinio u neku ruku bilo upereno i protiv njega. Zato i mogu da razumem što ga je Penson mrzeo. Ne shvatam jedino zašto je na onako podmukao način tebe u sve ovo uvukao?

— To ni ja ne mogu da objasnim.

— Odgovor bismo dakle morali da potražimo kod Pensona — nasmejao se Šejn.

Nešto kasnije ugledali su poteru na čijem su čelu i ovoga puta jedan pored drugog jahali šerif Brek i kockar Fred Salten. Šejn je odmah zapazio da ih je bilo daleko manje nego tog prepodneva.

Ako je Končo i šerifu ispričao isto ono što i njemu tada je Brek znao da se Beri još uvek nalazi negde u dolini i zato je deo ljudi ostavio kod postaje. To je značilo da niko nije mogao neopažen da napusti Ded Veli ukoliko ih ne uhvati na spavanju.

Šejn je tiho opsovao. Kada ga je Beri začuđeno pogledao Šejn mu je rekao šta mu se mota po glavi.

— Znači sada se obojica nalazimo u klopci, zar ne?

— Upravo tako.

— I šta dalje, šefe? — upitao je Beri sažaljivim glasom. — Sve mi se čini da će šerif a ne ti dobiti nagradu koja je raspisana za moje hvatanje.

— Možda ću ja ostati bez tih pet hiljada dolara ali ne zaboravi da ćeš ti tada ostati bez svoje glave — procedio je Šejn.

— Nju sam već ionako otpisao — promrmeljao je Beri. — Uostalom ne vidim nikakvu razliku u tome da li ćeš me ti ili Brek izvesti pod vešala.

— Zar je moguće da neke stvari još uvek nisi shvatio, praznoglavče? Pa zar ne vidiš da hoću da ti pružim još jednu priliku. A ona se po svemu sudeći zove Bil Penson. Međutim njega sigurno nećemo pronaći ovde u Ded Veliju. Ili ti možda misliš drugačije?

Nakon što je potera nestala sa horizonta dogodilo se ono čemu se Šejn najmanje nadao. Ispuštajući neke neartikulisane krike, Beri se odjednom bacio na Šejna. Obojica padoše na kameno tle i počеше u međusobnom gušanju da se valjaju po njemu. Kasnije dok je o svemu razmišljao Šejn sebi nikako nije mogao da objasni kako to da je Beriju pošlo za rukom da se domogne jednog od njegova dva „remingtona” i da mu njegovu cev poturi pod nos.

Iskoristivši Berijevu neodlučnost Šejn ga je snažno odgurao od sebe. „Remington” je zagrmio ali se metak srećom po Šejna zario pored njegove glave u prašinu.

Beri nije stigao još jednom da povuče okidač pošto ga je Šejn tresnuo po slepoočnici usled čega je on izgubio svest.

Kada se Bob Beri ponovo osvestio ležao je na stomaku sa svezanim rukama na leđima.

— Žao mi je ali morao sam da pokušam, šefe — rekao je Beri.

— Jedino što si postigao to je da sada ipak verujem da si ti ubica guvernera Hodkinsa — odgovorio je Šejn ledenim glasom.

Šejn je sačekao da padne mrak a onda se zajedno sa Berijem vratio do kolibe. Kada je upalio petrolejsku lampu na zidu pored vrata je otkrio metalne kuke za koje je svezao Berija tako da je jedva mogao da se pomera.

Nepunih sat vremena kasnije Šejn je pred sobom ugledao svetla „Zlatnog oraha”. Ušao je na sporedna vrata i tiho se popeo na sprat. Na kraju hodnika se nalazila prostorija sa ogromnim čeličnim trezorom. Šejn se pitao ko li ove noći pored njega stražari. Hadson, Vajlder ili Kentaki? A možda je Heningsova u međuvremenu zaposlila još nekoga?

Međutim, ono što ga je u tom trenutku daleko više zanimalo bio je odgovor na pitanje da li je ona bila tu. Ujedno se nadao da joj Salten nije pravio društvo već da je sedeo za kockarskim stolom u salunu odakle je dopirala neopisiva buka. Pokušao je da otvori vrata njene sobe, ali su ona bila zaključana. Tiho je pokušao da bi se samo nekoliko sekundi kasnije začulo okretanje ključa u bravi i pred njim se u prozirnem negližeu pojavila plavokosa Sju Henings.

— Vi ... ? — Sju ga je začuđeno pogledala.

— Potrebna mi je vaša pomoć — rekao je Šejn nakon što je ušao unutra i zaključao vrata za sobom. Odmah zatim joj je ispričao šta se sve desilo otkako su se rastali.

— Brek mi je maločas u salunu rekao da će čim svane otići do kolibe — procedila je Sju hladnim i ravnodušnim glasom. Izgledalo je kao da je se sudbina Boba Berija više uopšte nije ticala. Međutim Šejnu je nešto govorilo da se ona ipak samo pretvarala da je to tako.

— Meni se čini da vas taj nitkov ipak voli, madam.

Njene oči odjednom začuđeno zasvetlučale.

— Siguran sam da je jedino hteo da vas zaštititi — rekao je Šejn nakon što joj je ispričao šta ga je navelo na takav zaključak.

Ona je međutim i dalje samo sumnjičavo vrtela glavom.

— Sigurna sam da se varate, mister Šejne. Uostalom i da hoću ne bih više mogla da mu pomognem. Jedini izlaz vidim u tome da se preda i da ga njegov otac brani na sudu. U tom smislu sam već napisala pismo starom Beriju koji je zaista odličan advokat.

— Možete li bar da mi kažete gde bismo na tri-četiri dana mogli da se sklonimo? Siguran sam da će šerif Brek tada prestati da nas traži i da će povući stražu sa ulaza u dolinu.

— I šta posle?

Šejn je znao da nije smeo da joj kaže istinu jer bi je u tom slučaju imao protiv sebe.

— Hoću da pronađem tog Pensona. Jedino on može da spase Berija.

— Ali vi ni sami ne verujete da je Bobi nevin — procedila je Sju.

— Ne verujem, ali ipak smatram da je zbog vas zaslužio da mu se pruži još jedna šansa.

Još dok je Šejn izgovarao poslednju reč neko je pokušao da otvori vrata. Pošto su vrata bila zaključana začulo se najpre glasno kucanje a odmah zatim i Saltenov glas:

— Otvori, draga, ja sam!

Sju Henings je odjednom prebledela i molećivo se zagledala u Šejna.

— Otvorite — prošaputao je on. — Ili mu još bolje recite da vas boli glava i da vas ostavi na miru.

Međutim, pošto je Saltenovo kucanje postajalo sve nestrupljivije Šejn je potegao revolver i stao iza vrata gde je Heningovoj dao znak da ih otključa.

— Jesi li već spavala? — upitao je Salten dok je ulazio u sobu.

— Da se nisi mrdnuo! — procedio je Šejn zarivši mu revolver u rebra.

U sobi je odjednom nastala mukla tišina.

— Zaključajte vrata, madam — rekao je Šejn i na brzinu razoružao kockara. — A sada možeš da se okreneš ako hoćeš.

Salten ga je najpre začuđeno pogledao a onda se nacerio i rekao:

— Da se sa onom malom protuvom kriješ negde u Ded Veliju to sam još i mogao da pretpostavim, ali da ćeš biti toliko sumanut da...

— Zaveži! — dreknuo je Šejn svestan da sada sve zavisi od Sju.

— On i Bob traže neko sigurno sklonište — promrmrljala je ona pomalo nesigurnim glasom.

— Ali šta se to tebe uopšte tiče? — odvratio je kockar.

— Mis Sju hoće da momak dobije još jednu šansu da sačuva svoju glavu. A da bismo to postigli mora najpre neopaženo da napusti dolinu — odgovorio je Šejn umesto nje.

Salten se samo podrugljivo nasmejao.

— Koliko je meni poznato taj pasji sin vredi okruglih pet hiljadarki i ti si goreo od želje da ih zaradiš.

— Možda, ali ne ako je momak nevin. "

— Nevin? Pa valjda ni sam u to ne veruješ. Meni se pre čini da je tebi stalo jedino do novca i da bi hteo da ti ja pomognem da ih se što lakše dokopaš.

— Molim te Frede... — umešala se Sju.

— Ili će učiniti ono što mu vi kažete ili će završiti u paklu — prosiptao je Šejn.

Izgledalo je kao da Saltena i nije baš mnogo zaplašila Šejnova pretnja, pošto je znao da bi jedan jedini metak bio dovoljan da podigne čitav kamp na noge. No i pored toga se samo nacerio i rekao:

— U redu, ako ti je do toga baš toliko stalo, draga... Dakle šta treba da uradim?

Šejnu se sve ovo ni najmanje nije dopadalo ali trenutno nije imao drugog izbora.

— Medvedi greben — začuo je glas „Anđela smrti”. — Tamo ih niko neće pronaći.

A onda, kao da je pročitala Šejnove misli, Sju Henings je svesna da novac kod Saltena može čuda da čini dodala:

— Maločas si spominjao onih pet hiljada dolara na koliko je učenjena Berijeva glava. Spremna sam da ti isplatim dvostruko više ali tek nakon što njih dvojica bezbedno napuste Ded Veli.

— Jeste da i dalje ne shvatam čemu sve to ali...

Sju Henings to nije rado činila ali je znala da je bila saterana u tesnac i da je morala da potegne i poslednji adut. Zbog toga je rekla sledeće:

— Bob Beri je sin mog advokata u Frisku koji već dugi niz godina vodi sve moje poslove.

Salten je zamišljeno pogledao da bi na kraju samo slegnuo ramenima i odgovorio:

— U redu, bejbi, učiniću to samo zbog tebe.

Šejn je primetio podrugljiv pogled kojim ga je Salten ošinio. Verovatno je u toj svojoj suludoj glavi već sada razmišljao kako će ga se u tom nepristupačnom kraju jednom zauvek rešiti. A što se Berija ticalo, mogao je slobodno da se izgubi jer je za njega dobijao deset hiljada dolara.

— Trebaće vam šator i vreće za spavanje. Tamo gore je prilično vlažno i hladno — rekao je Salten zagledavši se u Šejna. — Idem da ih nabavim a onda ćemo se za sat vremena naći kod južnog izlaza iz kampa.

Šejn je ćutke klimnuo glavom nakon čega je Salten izašao napolje. Kada su njegovi koraci potpuno utihnuli Sju Henings je vidno odahnula.

— Ovog puta smo imali sreće, pošto bi Fred prodao i vlastitu majku samo ako bi mu se to isplatilo.

Šejn nije hteo da joj protivreči pošto bi je time samo još više uznemirio. Osim toga njoj je u prvom redu bilo stalo do Bobija a njegova sudbina je verovatno nije mnogo zanimala.

— Šta nameravate da učinite kada napustite Ded Veli? — upitala je ona.

— Beri će me odvesti do Bila Pensona a zatim ću ga malo pritisnuti da bih saznao pravu istinu. Šta će od toga svega ispasti to je drugo pitanje — odvratio je Šejn slegnuvši ramenima.

— Mister Šejne, pre nego što krenete htela bih još nešto da vas zamolim. Vidim da još uvek sumnjate da je Bobi ubio guvernera Hodkina pa vas molim da ga odvedete njegovom ocu u San Francisko ukoliko iz Pensona ništa ne izvučete. Stari Tim će tada sigurno najbolje znati šta da se dalje preduzme.

— Mislite da li da svog sina preda sudu ili da mu sam pronađe sigurno utočište? — procedio je mrzovoljno Šejn.

— Nema potrebe da strahujete za svoj novac, Šejne. Ukoliko Tim zaista posavetuje Bilija da nastavi da beži tada ću vam ja nadoknaditi izgubljeni novac.

Zar je zaista moguće da ova žena misli da može ama baš svakoga da kupi, začudio se Šejn ali je ipak rešio da je ostavi u tom uverenju.

Kada je stigao na ugovoreno mesto od Saltena nije bilo ni traga. Pošto je kod njega čovek sa svačim morao da računa Šejn je odlučio da se skloni u senku obližnje napuštene šupe.

Salten se nakon izvesnog vremena pojavio na svom konju dok je za sobom vukao teško natovarenu mazgu. Na ugovorenom mestu je zastao i počeo da se osvrće oko sebe. Pošto nigde nije uspeo da otkrije Šejna Salten je tiho zviznuo kroz zube.

Šejn se međutim i dalje nije pojavljivao jer je najpre hteo da se uveri da je Salten zaista došao sam, a ne u pratnji šerifa Breka i njegovih ljudi.

— Sto mu gromova, pa dokle ću te čekati? — prosiktao je Salten kada se Šejn napokon pojavio.

Umesto odgovora, pripadnik Sedme brigade ga je samo ćutke pogledao i otišao po svog konja.

— Moraćemo da požurimo — promrmljao je kockar mrzovoljnim glasom. — Hoću da se vratim u kamp pre nego što svane pošto nemam nameru da se zbog vas dvojice sukobljavam sa šerifom Brekom.

Beri se nalazio u istom onom položaju u kom ga je Šejn ostavio u kolibi. Salten nije ništa govorio ali se zato neprekidno cerekao gledajući Berija na način kojim je obično posmatrao hrpu novčanica na kockarskom stolu. To i nije bilo ništa neobično pošto je momak za njega vredeo deset hiljada dolara.

Put do Medvedeg grebena je bio naporan i u sebi je krio bezbroj opasnosti. Ponekad su se kretali stazama koje su vodile tik pored ambisa tako da je bio dovoljan jedan pogrešan korak da se sunovrate u ponor. U nekoliko navrata su morali da sjašu i da za sobom vuku konje. Kasnije su stigli do velikog vodopada pri čijem se vrhu nalazila uska nepristupačna klisura. Svuda oko njih je bilo bezbroj pećina i drugih mogućnosti za sakrivanje tako da je i Šejn sve više verovao da ih ovde niko neće pronaći.

— Ovde možete da nastavite leteti — rekao je Šejn.

Šejn je znao da će od ovog časa morati da otvori četvoro očiju. Jer, ako je Salten zaista imao nameru da ga uklopi, sada je za to bila prava prilika.

— Odveži mu ruke ako ne misliš da sve uradiš sam — procedio je kockar. — A što se tiče vode za piće svuda unao-kolo ima dovoljno podzemnih izvora.

Svojim pričama hoće samo da mi odvрати pažnju, rekao je Šejn samom sebi. Na trenutak je oklevao a onda je ipak odvezao Berija.

Salten je za to vreme ćutke skinuo tovar sa mazge i bacio ga Šejnu pred noge.

— Moj deo posla je ovim završen — promrmljao je on i uhvatio uzde svog konja.

Šejn ga je samo na trenutak izgubio iz vida, pošto je bio zaklonjen konjem ali i to je Saltenu bilo dovoljno da potegne svoj „kolt“.

Glasno opsovavši, Šejn se mašio za dršku „remingtona“, iako je bio svestan da je već i suviše kasno.

— U pakao sa tobom! — proderao se Salten.

Šejn se instinktivno bacio ustranu tako da ga je prvi hitac promašio. Salten nije ni stigao da ispali sledeći pošto se pored njega odjednom stvorio Beri koji ga je ogromnim kamenom tresnuo po licu. Bolno kriknuvši kockar je ispustio „kolt“ i obema rukama prekrivio okrvavljeno lice.

— Prokleti, smrdljivi tvor — promrmljao je Beri dok se saginjao u nameri da sa zemlje podigne Saltenov revolver.

— Bolje se ostavi toga, momče — rekao je Šejn munjevito skočivši na noge.

Berijeva ruka se zaustavila na samo nekoliko inča od „kolta“. Još uvek pognut on se okrenuo i nacerio se Šejnu u lice.

— Ako još uvek nisi shvatio, ja sam ti upravo spasao život, šefe.

— Zbog toga sam ti zahvalan, momče. Međutim to još uvek ne znači da ću ti dozvoliti da dovršiš ono što je Salten započeo.

— Meni se čini da ti ama baš nikome ne veruješ — odvratio je Beri dok se lagano uspravlja.

— A da nisi to učinio zato što si se plašio da bi i tebe mogao da ucemeka?

— Grešiš, šefe — nacerio se ponovo Beri. — Sumnjam da bi to uradio pošto mi je rekao da je Sju spremna da mu dobro plati ukoliko me izvuče oдавде.

Beri se odjednom našao pored Šejna.

— Šta misliš da li će joj se i ovakav dopasti? — prosi-k-tao je on dok su mu oči zburado svetlucale.

Za Šejna sada više nije bilo nikakve sumnje da je Bob Beri bio zaljubljen u Sju i da je strahovito patio dok je zamišljao šta sve u krevetu radi sa Saltenom.

V

Te noći Šejn nije mogao ni oka da sklopi. Ali se zato Bob Beri mirno uvukao u vreću za spavanje prepuštajući se

slatkim snovima kao da ga se bolno Saltenovo jaukanje uopšte nije ticalo.

Dok je ležao oslonjen o porušeno deblo Šejn je proklinjao samog sebe jer je sada na vratu imao još i Saltena. Sju će se sigurno pitati šta se to desilo kada se kockar ne vraća, pa će možda čak i krenuti u potragu za njima. A to je bilo nešto što mu sada uopšte nije trebalo. Zato je razmišljao da li bi mogao toliko da rizikuje da se sledeće noći ode do kampa i da je o svemu obavesti. Odgovor na to pitanje ni sam nije znao pošto su Salten i Beri sada bili smrtni neprijatelji koji bi odmah pokušali da jedan drugom iščupaju grkljan.

Jutro je osvanulo hladno i maglovito. Dok je pripremao kafu, Šejnu je čitava situacija još jednora prolazila kroz glavu. Sve više je verovao da je Beri, taj mali nitkov, ipak ubio guvernera. Zbog toga je hteo da ga što pre izruči prvom šerifu na koga naiđe i da Sedmu brigadu obavesti o uspešnom ishodu svoje misije. Neko vreme se čak nosio mislju da ga preda šerifu Breku, ali je onda tu pomisao odbacio pošto je Brek bio samo oruđe u rukama Sju Henings.

Zato je doneo konačnu odluku da sačeka dok Brek ne prestane da traga za njim i Berijem i da onda neopaženo napusti Ded Veli.

Bilo je već gotovo podne kada je Beri napokon izašao iz šatora. Pošto je osećao da ga umor sve više savladava Šejn je uzeo konopac i sa njim u rukama prišao Beriju.

— Budi siguran da ćeš se loše provesti ako ponovo pokušaš da me napadneš — upozorio ga je Šejn.

Beri je ćutke slegnuo ramenima i pružio mu ruke. Međutim kada je Šejn hteo da mu sveže i noge on se pobunio:

— Ali čemu sve to?

— Zato što bih i ja voleo malo da odremam. A ne želim da neko od vas dvojice bude mrtav kada se probudim — procedio je Šejn.

Nakon toga je isto to učinio i sa Saltenom koji je do te mere bio preokupiran svojim smrskanim nosom da nije čak ni pokušao da protestuje.

*

Salten je po prirodi bio izuzetno žilav. Još uvek je osećao bolove, ali oni više nisu bili onako strašni kao na samom početku. Iako mu je pogled bio pun mržnje i želje za osvetom, kao profesionalni kockar je znao da mora da pričeka pravu priliku.

A ona je došla u trenutku kada je Šejn uzeo vreću za spavanje i sa njom ušao u šator. Salten je sačekao još neko vreme dok mu se nije učinilo da Šejn spava čvrstim snom a onda je prešao na ostvarenje svog paklenog plana. Iz leve čizme je neprimetno izvukao mali nož, nakon čega je sve ostalo bilo prava dečija igra.

Ugledavši Saltena da mu se približava Beri je pokušao da vikne ali mu je on munjevitim pokretom gurnuo zgužvanu maramu u usta.

— Sa tobom ću se kasnije razračunati — prosiktao mu je Salten na. — Budi siguran da ćeš cvileti kao pas i da ćeš moliti da te što pre ubijem.

Beri počeo da krklja pošto ga je marama ostavljala bez daha ali Šejn to nije mogao da čuje pošto je 'savladan umorom već čvrsto spavao.

Odgurnuvši cirađu šatora ustranu Salten je iza Šejnove glave ugledao obe „vinčesterke“ kao i opasač sa svojim pučalkama. Jedino su nedostajala Šejnova dva „remingtona“ ali je Salten pretpostavljao da je najverovatnije zaboravio da ih skine pre nego što se uvukao u vreću za spavanje.

Prostor u šatoru je bio dosta skućen tako da je Salten, hteo to ili ne, morao da se provuče pored Šejna ukoliko je hteo da se domogne svog „kolta“.

Osetio je da ga obliva ledeni znoj ali je ipak nekako uspeo da nečujno izvuče revolver iz futrole. Sa zlokobnim osmehom na licu približio je njegovu cev Šejnovoju slepoočnici. Nakon toga ga je prodrmao i rekao:

— Hajde, kopile, hoću da vlastitim očima vidiš kako te šaljem u pakao.

— Bolje bi bilo da skloniš tu stvarčicu, jer bi slučajno mogla i da opali — odgovorio je Šejn.

— Samo ti zbijaj šale ako ti je do toga...

— Možda ćeš i ovo smatrati šalom ali upravo držim pučalku uperenu u tvoj stomak — procedio je Šejn. — Dakle, ili ćeš odmah baciti „kolt“ na zemlju ili ću povući obarač.

Ponovo je Salten osetio da ga probija ledeni znoj, ali njegova mržnja je bila i suviše snažna da bi se obazirao na ovu pretnju. Zbog toga je samo skupio oči i zgrčio kažiprst na okidaču...

Kada je udarna igla udarila u prazno Salten se naprosto skamenio.

— Pa zar si zaista mislio da sa nečim ovakvim neću računati? — rekao je Šejn nakon što je iz vreće munjevito izvukao ruku sa otkočenim „remingtonom“.

Nakon što se iskobeljao iz vreće Šejn je šćepao Saltena za rame i izgurao ga napolje gde je Beri samo teškom mukom uspevao da dođe do daha.

— Pucaj! Ubij to prokleta pseto! — dreknuo je Beri čim mu je Šejn izvukao maramu iz usta.

Ne obazirući se na njegove povike Šejn je odveo Saltena do obližnjeg drveta i čvrsto ga svezao.

— Sledeći put se sigurno nećeš ovako lako izvući — prosiktao je Šejn.

Pošto je izgubio volju za spavanjem Šejn je sišao do vodopada da bi proverio da li ih neko goni. Od Breka i njegovih ljudi nije međutim bilo ni traga ni glasa.

Pri pomisli da je trebalo da provede bar još tri dana sa ovom dvojicom Šejn počeo tiho da psuje. Znao je da ne može da mrdne iz Ded Velija sve dok se stražari budu nalazili kod postaje na ulazu u dolinu.

Ono što ga je najviše brinulo bila je pomisao da će morati da ode do kampa i da ove ludake ostavi same pošto je jedino Sju mogla da mu kaže kada će prolaz biti slobodan.

Sledeća dva dana su mu se učinili dugi kao večnost.

Trećeg dana je kod vodopada ipak otkrio poteru. Sporo kao puževi njih ukupno deseterica su se primicali Medvedem grebenu.

Iako je postojala mogućnost da će odustati pre nego što stignu do samog vrha Šejn na to nije mogao da se osloni. Zbog toga se munjevito vratio do mesta gde su se bili ulogorili i rekao Beriju:

— Moramo brzo da pokupimo sve naše stvari i da izbrišemo tragove pošto će šerif uskoro stići.

— Da sam na tvom mestu ne bih se tako zlurado cerekao — dobacio je on Saltenu. — Zar zaista misliš da će te Brek poštediti kada te ugleda ovde sa nama?

Shvativši da je Šejn potpuno u pravu Salten je pristao da im pomogne. Glavni problem je bio gde da sklone konje i mazgu. Jeste da je svuda unaokolo bilo bezbroj pećina ali nijedna od njih nije bila dovoljno velika da ih u nju sklone. Već su mislili da je sve izgubljeno kada je Beri otkrio procep u kamenoj litici daleko od staze koja je vodila do samog vrha grebena. Šejn je sa „vinčesterkom” u rukama ostao pored konja dok su Beri i Salten potražili utočište u obližnjoj pećini.

Uklonivši i poslednje tragove koji su mogli da ukažu na njihovo prisustvo preostalo im je jedino još da čekaju...

*

Na želu kolone jahao je šerif Brek. U njegovoj pratnji bili su još Tom Hadson i osmorica momaka koji su već četvrti dan tragali za Berijem.

— Tamo gore postoji još jedno mesto pogodno za logorovanje — rekao je Hadson kada su stigli do vodpada.

Brek klimnu glavom. Ubrzo zatim stigli su do mesta gde su Šejn, Beri i Salten proveli protekla tri dana.

— Sada više nema nikakve sumnje da je sve ovo bilo uzaludno — promrmľjao je Ereš odmahnuvši glavom. — Ovo je valjda poslednje mesto u čitavoj dolini na kom ih nismo tražili.

— Moje mišljenje je da je Končo one noći ipak spavao i da zato nije primetio Berija dok je napuštao Ded Veli — rekao je Hadson.

— Odmorimo se malo a onda se svi zajedno vraćamo nazad — procedio je šerif.

Brekov pogled je zatim odlutao prema grebenu na kome se nalazilo bezbroj malih nepristupačnih pećina. Pomisao da su se možda tamo krili šerif je odmah odbacio pošto je znao da su sve te pećine premale da bi se u njih smestili konji.

Iz daljih razmišljanja ga je trgnuo Hadsonov glas koji ga je upitao kako objašnjava iznenadan nestanak Freda Saltena.

Bilo je to pitanje koje je i njega već danima mučilo. Poslednji put je viđen za kockarskim stolom one večeri kada su se nakon prvog dana bezuspešnog traganja vratili u kamp. Čak je i Sju Henings tvrdila da ne zna gde je

Ta činjenica izazvala je u njemu samo još jaču sumnju da je mis Sju na neki način u sve ovo umešana. Međutim, to ga se nije mnogo ticalo pošto se i sam nalazio na njenom platnom spisku. Jedino objašnjenje za Saltenov iznenađan nestanak video je u tome da ga je ona možda potplatila da izvuče Boba Berija iz doline.

Bilo kako bilo Salten će se sigurno kad tad pjaviti a onda će mu on već postaviti nekoliko pitanja na koje će morati da mu odgovori. Osvrnuvši se oko sebe video je da su ostali članovi potere u međuvremenu sjahali i da su iz svojih bisaga vadili hranu koju su poneli sa sobom....

Šejn je poterao konje i mazgu dublje u procep. Jednoj od životinja koja se bila i suviše uznemirila morao je čak da začepi nozdrve pošto je svakog časa mogla da počne da njišti. Šerif Brek im se sve više približavao. Ako produži dalje, sigurno će me videti, pomislio je Šejn sa zebnjom u srcu

Malo je nedostajalo pa da Brek nagazi na zvečarku koja je ležala sklupčana pored ogromne kamene gromade. Palcajući jezikom zmija je poletela prema njemu. Međutim, na njegovu sreću zubi su joj samo skliznuli niz visoke sare njegovih čizama.

Bled u licu šerif Brek je munjevito potegao revolver i kao sumanut počeo da puca sve dok je nije razneo u paramparčad. Odmah zatim je uz glasne psovke vratio „kolt” u futrolu i krenuo nazad prema ostalim članovima potere.

Kada je začuo šerifovo naređenje, za pokret Šejnu se sa usana oteo uzdah olakšanja. Uverivši se da više nisu mogli da ga vide Šejn je otišao do pećine u kojoj su se nalazili Fred Salten i Bob Beri. Ispostavilo se da je stigao u poslednji čas inače bi Beri zadavio Saltena.

— Da si ga odmah pustio! — proderao se Šejn.

Beri se kiselo nasmejao no onda je ipak olabavio stisak svojih ruku. Sudeći po Saltenovom krkljanju Šejn je shvatio da zaista nije mnogo nedostajalo pa da kockar završi na onom svetu.

— Mislio sam da hoće da viče, šefe. I zato sam... — promrmľjao je Beri slegnuvši ramenima.

A Sju veruje da nije u stanju bilo koga da ubije, pomislio je Šejn van sebe od besa.

Salten se za to vreme osvrtao oko sebe kao da uopšte nije bio svestan šta se sa njim dogodilo. Hteo je nešto da kaže ali ga je grlo do te mere bolelo da osim nerazgovetnog mumljanja nije uspeo bilo šta drugo da izusti.

— Brek i ostali iz potere su otišli, tako da možemo ponovo da podignemo šator — rekao je Šejn. Kada se Salten izvukao iz pećine bio je toliko slab na nogama da je Šejnu morao da ga pridržava jer bi se inače srušio na zemlju.

Pripadnik Sedme brigade se uneo Beriju u lice i prosiktao:

— Salten je već i suviše duboko zaglibio tako da ti ne verujem da je hteo da više.

— Ali zar nisi čuo kada je pretio da će se predati šerifu i da će mu reći da smo ga nas dvojica kidnapovali? — upitao je Bob Beri savršeno mirnim glasom.

— Pretpostavljam da će sada konačno dići ruke od nas — promrmljao je Šejn sebi u bradu. — I zato ću noćas odjahati do kampa da porazgovaram sa Sju. Ukoliko bude sve u redu verujem da ćemo sutra uveče napustiti Ded Veli.

VI

Ponoć je već prošla kada je Šejn uobičajenim putem stigao do hodnika iz kog se ulazilo u sobu Sju Henings. Buka koja se čula u prizemlju jasno je kazivala da je u salunu i ove večeri bilo mnoštvo gostiju koji su ostavljali svoj krvavo zarađeni novac.

Šejn se nadao da je Sju već bila u svojoj sobi. Dok joj se oprezno približavao odjednom su se otvorila vrata sa druge strane hodnika gde su se nalazile sobe devojaka koje su se bavile najstarijim zanatom na svetu. Rastojanje između njega i momka koji je izašao iz sobe bilo je i suviše malo tako da nije bilo mogućnosti da izbegne susret sa njim. Jedina sreća je bila ta što je momak izgleda bio mrtav pijan.

Za njim se na vratima pojavila Beti koja se tiho nasmejala i rekla:

— Ehej, momčino! Bolje bi ti bilo da se uhvatiš za ogradu jer ćeš mi na kraju još... — Tu je Beti zanemela usred rečenice pošto je i pored duboko nabajenog oboda ogromnog „stetsona” uspela da prepozna Šejna.

Momak se glasno nacerio i pijanim glasom promrmljao:

— Budi bez brige, bejbi. Stojim na nogama čvrsto kao kip.

Beti ga je uhvatila za ruku i odvušla dalje od Šejna.

— Vidim da sledeći već čeka pa i nije čudno što ti se toliko žuri — dodao je on zaplićući jezikom.

Svestan da je ovo bilo nešto najgore što je moglo da mu se desi Šejn je tiho opsovao. Prišao je širom otvorenim vratima Betine sobe i pričekao da se vrati.

— Da možda ipak nisi rešio da prihvatiš moju ponudu, lepotane? — prošaputala je ona dok su joj oči nekako čudno svetlucale.

Svako u kampu je znao da je šerif zbog pucnjave sa Honderom krenuo u poteru za njim. Tu Beti naravno nije bila nikakav izuzetak. Zbog toga se Šejn pitao da nije možda naumila da na brzinu zaradi novac koji je sigurno bio raspisan za njegovo hvatanje.

Na trenutak se čak nosio mislju da je za neko vreme ućutka. Trebalo je jedino da je tresne po glavi i da je zatim ostavi svezanu u sobi. Na kraju je tu pomisao ipak odbacio pošto je postojala opasnost da bi dole u salunu njeno odsustvo odmah bilo primećeno i da bi neko mogao da pođe da je traži...

— Opet si krenu kod nje, zar ne? — Pri tome je Beti prstom pokazala vrata kroz koja se ulazilo u prostorije Sju Henings.

Da li ona to pokušava da se igra mačke i miša sa mnom, pitao se Šejn.

— Sve mi se čini da strahuješ da bi mogla da te otkucam. Jesam li u pravu? — upitala je Beti sa šeretskim osmehom na licu.

— Potpuno si u pravu — odgovorio je Šejn svestan da nema svrhe da je laže.

— Dajem ti časnu reč da to neću učiniti. Međutim, Sju nije sama i plašim se da bi samo smetao ako bi sada pokušao.

— Nije sama? — začudio se Šejn.

Ko li je to mogao da bude kod nje i da li joj je zaista toliko malo trebalo pa da na drugoj strani potraži utehu? Bila su to pitanja na koja Šejn nije mogao da odgovori, a posebno zbog toga što je tek tada shvatio koliko je malo o njoj u stvari znao. Možda je čitava slika koju je on sebi o njoj stvorio bila potpuno pogrešna.

— I dobro, ko je kod nje? — upitao je on napokon.

— Neki stranac koji je tek danas stigao. Momak je mlad i vraški dobro izgleda. Njih dvoje su već više od dva sata sami unutra u njenoj sobi.

Da li je Beti možda samo bacila oko na mene, pa je sada ljubomorna zbog pomisli da sam se spetljao sa njenom šeficom, upitao se Šejn. Bilo kako bilo, trenutno zaista nije znao koji bi sledeći korak bio najpametniji. Njegovu dilemu je razrešila Beti koja je podrugljivo rekla:

— Uostalom uveri se i sam. Pod uslovom naravno da ti uopšte otvori vrata. A ja idem dole u salun pošto će inače sigurno početi da me traže.

Primitivši njegov neodlučan pogled na sebi ona se nasmejala i dodala:

— Kao što rekoh, budi bez brige. Nije mi ni na kraj pameti da te otkucam.

Sledećih nekoliko minuta su protekli u napregnutom iščekivanju da li će mu Beti možda ipak na vrat natovariti one kojote od dole. Pošto se međutim niko nije pojavljivao Šejn je rešio da pokuca na Sjuina vrata.

Verovatno su u spavaćoj sobi, čim niko ne odgovara, pomislio je Šejn. Već je hteo još jednom ali ovoga puta snažnije da pokuca kada se iznutra začuo ljutit glas Sju Henings:

— Ko je to? Pa zar nisam bila jasna kada sam rekla da ne želim da mi bilo ko smeta?

— Ja sam, Šejn.

Heningsova je promrmljala nešto što on nije uspeo da razume. A onda su se vrata otvorila i ona ga je pustila unutra.

U jednoj od fotelja sedeo je visok, lepo odeven momak. Ništa u sobi nije ukazivalo na to da je pretpostavka koju je izrekla Beti bila tačna odnosno da se radilo o novom ljubavniku Sju Henings.

— Sta ćete vi ovde? — upitala je ona neljubazno. — Mislila sam da ste vi već...

— Ko je ovo? — prekinuo ju je Šejn.

— Bil Penson, Bobijev prijatelj i verenik njegove...

— A otkud on ovde? — Šejn joj ni ovoga puta nije dozvolio da završi misao.

Pogledom je fiksirao Pensona. Ne, ovo nije lice hladno-krvnog ubice, rekao je Šejn samom sebi. Te svetle, tople oči, to dečaćki naivno lice...

Sju ga je predstavila Pensonu.

— Gde je Bobi? — upitao je Penson dok su se rukovali.

— Pre nego što odgovorim na ovo pitanje hteo bih da znam šta se ovde u kampu dešava — procedio je Šejn i dalje ne shvatajući šta sve ovo treba da znači. Posebno što je Sju od Bobija znala kakvo je mišljenje o njemu imao.

Momak koji je bio otprilike istih godina kao i Beri nije bio nimalo zbunjen ovakvim Šejnovim nastupom.

— Mis Henings je pisala Bobijevom ocu, ser — rekao je on sa prijateljskim osmehom na licu. — Zahvaljujući tome Bobijev otac i ja smo konačno uspeali da saznamo šta se sa Bobijem proteklih meseci dešavalo.

— Bobijev otac je smatrao da je pametnije ako njega pošalje — umešala se Sju. — Tim, naime, veruje da ga policija i dalje prati u nadi da će preko njega uspeti da se domognu Bobija.

Šejn je goreo od znatiželje da sazna da li je Sju Pensonu ispričala nešto od onoga što im je o njemu rekao Beri. Ali u njegovom prisustvu tako nešto naravno nije mogao da je pita.

— Mister Beri me je poslao kod mis Henings sa zadatkom da Bobiju predam deset hiljada dolara uz čiju pomoć bi mogao da pokuša da se probije dalje na istok.

Sada je bar bilo jasno da stari Beri nije želeo da mu se sin pojavi pred sudom, pomislio je Šejn.

Okrenuvši se „Anđelu smrti“ Šejn je upitao:

— Da li je šerif Brck konačno digao ruke od potere za nama i da li je povukao stražu sa ulaza u dolinu?

Sju Henings je klimnula glavom.

— Da, poslednjeg dana su bili gore kod Medveđeg grebena i mogu vam reći da sam drhtala sve dok se nisu vratili praznih ruku.

— Malo je nedostajalo da nas otkriju — rekao je Šejn pomalo začuđen što Sju ne pita šta je sa kockarom.

— Zašto se Salten nije vratio? — upitala je ona kao da mu je čitala misli.

— Hteo je da me ubije i u tome bi verovatno uspeo da nije bilo Berija.

— To prokleta kopile! — promrmrljala je Sju Henings koja očigledno nije bila ni malo zabrinuta za Saltenovu sudbinu.

— Voleo bih da porazgovaram sa Bobijem — rekao je odjednom Penson.

Šejnu je bilo jasno da pred sobom ima ili potpuno bezazlenog momka ili pak prevejanog zlikovca.

— Ako niste znali nas dvojica smo odlični prijatelji, ser. Poznajemo se još iz detinjstva i ja... ja sam hteo da se oženim njegovom sestrom. Sve do njene smrti nas dvoje smo i zvanično bili vereni — dodao je Penson sa suzama u očima.

Šejn i Sju Henings se zagledaše. Oboje su u tom času verovatno mislili isto, odnosno da je Berijeva priča o Bilu Pensonu bila najobičnija laž. Šejn je osećao kako ga obuzima bes. Jedva je čekao da se Beri i Penson nađu jedan naspram drugog i da se pogledaju u oči...

Vidno razočarana, Sju Henings je na rastanku tiho promrmljala:

*

— Šejne, recite Bobiju da ne želim nikada više da ga vidim. I ne samo to već nisam čak više ni u stanju da mu poželim sreću...

Tada se munjevito okrenula i pojurila prema svojoj spavaćoj sobi. Šejn ni u snu nije pomišljao da bi kod nje mogao da doživi ovako buran izliv osećanja. Čak i kroz zatvorena vrata se jasno čulo da je gorko zaplakala.

— Idemo — promrmljao je Šejn.

— Jadna Bobi — prošaputao je Penson zagledavši se u vrata spavaće sobe. — Izgleda da ga mis Sju mnogo voli, zar ne?

— A šta mislite da li bi ga inače mesecima skrivala od svih onih koji su ga nemilosrdno proganjali?

— Ono što je Bobi učinio je zaista strašno, ser. Međutim, u neku ruku mogu i da ga razumem. Čak ponekad pomislim da je u stvari moj zadatak bio da presudim tom nitkovu od guvenera. Ali ja... — Penson je samo bespomoćno slegnuo ramenima i zanemec usred rečenice.

Zanimljivo, zaista zanimljivo, pomislio je Šejn. Sada je odjednom bio suočen sa dve gotovo istovetne priče. Tu je najpre bio Bob Beri koji je tvrdio da je nevin, ali i da je možda njegova dužnost bila da ubije Hodkinsa, a sada se sa istom bajkom pojavljuje i njegov navodni prijatelj Bil Penson. Pitanje je bilo kome sada da veruje?

— Budite tihi, Pensone — promrmljao je Šejn. — Tamo pri kraju hodnika se nalaze ljudi koji čuvaju trezor mis Henings.

Hodajući na vrhovima prstiju spustili su se stepenicama do zadnjih vrata „Zlatnog oraha“. Čim ih je odškrinuo Šejn je tiho opsovao. Pred njim su se podrugljivim smeškom na licu stajali šerif Brek i nekolicina njegovih ljudi koji su svi do jednog u rukama držali nabijene revolvare. Za Šejna nije bilo nikakve sumnje da su upravo njega očekivali i da ih je dovela Beti, ta prokleta nezahvalna guja.

— Otkopčajte opasač i bacite ga na pod! — naredio je Brek — ostavite se podlih trikova pošto momci imaju naređenje da otvore vatru čim naćinite neki nepromišljen pokret

Avetinjski bled u licu Penson je podigao ruke uvis.

— Vi možete slobodno da se vratite do mis Henings, ser — rekao je šerif. — Potreban mi je jedino ovaj pasji sin ovde.

— Šta uopšte hoćete od mene, šerife? — upitao je Šejn nakon što je opasac sa „remingtonima” tresnuo o pod.

— To je bar jasno, Šejne. Hoću da tebe i Boba Berija obesim o isto drvo. Međutim, pre toga ćeš mi odgovoriti na nekoliko pitanja.

VII

Kancelarija šerifa Breka bila je smeštena u masivnoj drvenoj kolibi čija je jedna polovina odvojena rešetkama služila kao zatvor. Brek je imao samo jednog zamenika a i taj je ličio na sve drugo samo ne na čuvara zakona. Zvao se Hari Marser i bio je jedan od onih koji se valjda nikada nisu treznili.

Napolju se već uveliko bilo razdanilo. Marser je sedeo u Brekovo naslonjači i laganim gutljajima ispijao poslednje kapi viskija. Šejn je u nekoliko navrata pokušavao da iz njega nešto izvuče, ali je jedino uspeo da sazna da ga ipak nije otkucala Beti, već momak koji je sinoć izašao iz njene sobe i koji očigledno nije bio dovoljno pijan da ga ne bi prepoznao.

Brek je sada sigurno na putu prema Medveđem grebenu, pomislio je Šejn. Znao je da će morati da pobegne odavde pre nego što šerif zajedno sa poterom vrati Berija, jer će u protivnom za sve biti prekasno. Pitanje je jedino bilo kako da to izvede?

Njegove turobne misli je prekinula škripa ulaznih vrata. Samo koji delić sekunde kasnije na njima se pojavio Bil Penson koji je u rukama držao „kolt” ogromnog kalibra.

— Šta ovo treba da znači, mister? — upitao je Marser pijanim glasom.

Ne obazirući se na njegove reči Penson je prišao stolu i sa njega uzeo ključ od ćelije.

— Bolje se ostavite toga, mister. Jer, ako se Brek naljuti moglo bi lako da se desi da i vas o jednom trošku obesim — procedio je šerifov zamenik.

— Mislim da bi najpametnije bilo da ga zatvorimo u ćeliju, inače će nam još natovariti čitav kamp na vrat — rekao je Penson dok je otključavao bravu.

— Da li vas je Sju poslala? — upitao je Šejn još uvek ne verujući da će se ovako lako izvući iz zatvora.

— Ne, mis Henings nisam video od juče.

— Jeste li uopšte svesni u šta se to upuštate, mladiću?

— Naravno, ser. Ali zar mislite da mogu tek tako da se vratim u San Francisco i da mister Beriju kažem: Zao mi je, ser, ali Bobiju novac više nije potreban pošto su ga već obesili.

— I šta sada od mene očekujete, mladiću? — upitao je Šejn.

— Da izvučete Bobija, ser. Mis Henings mi je mnogo toga o vama pričala i uveren sam da mu sada jedino vi možete pomoći.

U dvorištu iza „Zlatnog oraha“ je pored Šejnovog stajao još jedan osedlan konj.

Penson se samo nasmejavao i rekao:

— Siguran sam da ćemo nas dvojica već nekako uspeli da Bobijevu glavu izvučemo iz omče.

Šejn je zaista imao pouzdanog anđela čuvara čim se ni sam ne znajući zašto u pravom trenutku okrenuo da bi video šta je sa Pensonom.

Ugledavši revolver u njegovim rukama Šejn je munjevito skočio iz sedla tako da je hitac prohujao iznad njegove glave. U padu je rukama obgrlio Pensonovu nogu tako da je i on izgubio ravnotežu i na strmoj planinskoj stazi tresnuo u prašinu.

Penson je pokušao još jednom da povuče obarač ali mu je Šejn strahovitim udarcem izbio oružje iz ruke. Bacivši se svom svojom težinom na njega Šejn ga je naprosto zakucao za zemlju.

— Hajde, protuvo, govori zašto si hteo da me ubiješ — prosiktao je Šejn.

— Zato što ste lovac na ucene koji jedva čeka da Bobija strpa iza rešetaka. Uostalom, da nije bilo vas, Bobi bi u Ded Veliju još uvek bio bezbedan.

Na čitavu stvar se moglo naravno i ovako gledati, no to još uvek nije značilo da je Penson govorio istinu.

— Da vam je kojim slučajem pošlo za rukom da Bobija izvučete iz ove proklete doline smrti već bi ga odavno obesili. I sve to samo da biste se demogli nagrade koja je raspisana za njegovo hvatanje. A sada ćete uzeti još i onih deset hiljada dolara koje mu je njegov otac poslao.

Šejn je znao da nema nikakvog smisla da mu na ovo bilo šta odgovori. Penson mu ionako ne bi verovao. Međutim, tu je bila još i Berijeva priča koja je mogla Pensonu da dođe glave ukoliko nije bila izmišljena. Bilo kako bilo, momak nije bio ni izbliza onako naivan kao što je to Šejn u prvi mah mislio. Čovek koji je bio spreman da mu ispali metak u leđa je isto tako mogao da bude ubica guvernera Hodkina.

Pitanje je jedino bilo šta sada da učini sa Pensonom?

Nakon kraćeg premišljanja Šejn je uvideo da mu ne preostaje ništa drugo nego da ga pusti. Nakon što mu je oduzeo oružje Šejn je njegovog konja privezao za jabučicu svog sedla.

Penson je sve to nemo posmatrao i nije ničim pokazivao da ga grize savest zbog svega što se maločas desilo. I upravo zbog toga Šejn više nije bio siguran da je Berijeva priča o Pensonu bila izmišljena. To saznanje ga međutim uopšte nije radovalo pošto će sada biti samo još teže da razreši dilemu koja ga je mučila.

Dok je o svemu cvome razmišljao Šejn je začuo topot kopita koji im se sve više približavao.

*

— Brzo, evo ih dolaze! — procedio je Šejn dok je pogledom tražio mesto gde bi zajedno sa konjima mogli da se sakriju.

— Vratite mi moje oružje — zahtevao je Penson nakon što su se sklonili iza nekoliko povećih kamenih gromada.

Ne obazirući se na njega, Šejn je izvukao „vinčesterku” iz futrole i popeo se na jednu od stena koje su ih okruživale. Nekoliko minuta kasnije ugledao ih je kako se u dugoj koloni spuštaju niz strmu planinsku stazu. Odmah iza Breka je jahao Hadson koji je u rukama držao uzde Berijeovog konja. Za razliku od Berija, Salten nije bio vezan. U njegovom društvu Šejn je prepoznao Kentakija kao i likove osmorice momaka koje je već viđao u kampu.

— Bolje je vrati u futrolu, mladiću, ili ću ti prosvirati metak kroz glavu — promrmljao je Šejn ugledavši drugu „vinčesterku” u Pensonovim rukama.

— Ali hteo sam samo da vam pomognem, ser — odvratio je Penson dok su mu oči ljutito sevale.

To je možda i odgovaralo istini ali mu Šejn poučen ranijim iskustvom, više nije verovao. I pored toga što je bio svestan da se izlaže ogromnoj opasnosti Šejn se uspravio i „vinčesterku” uperio u šerifovu glavu.

— Dižite svi do jednog ruke uvis! — uzviknuo je on. — Vas ću kao prvog skinuti iz sedla, Brek. Ako vam je stalo do toga da vam glava ostane na ramenima, naredite svojim ljudima da me poslušaju.

Brek je ispustio uzde i lagano podigao ruke u vis.

— Momci, učinite što vam je rekao, jer će poskidati bar polovinu nas pre nego što ga upucamo — procedio je šerif.

Beri je munjevito skočio sa konja i pritrčao Šejnu.

— Uzmi onu pušku tamo dole — dobacio mu je Šejn.

Iako su mu ruke bile svezane Beri je sa lakoćom izvukao „vinčesterku” iz futrole i uperio je u ljude iz potere. Pri tome je naravno primetio i Pensona, ali mu ništa nije rekao.

— A sada skinite opasače i bacite ih što dalje od sebe! — naredio je Šejn što su svi uz doduše burno negodovanje i učinili.

Šejn ih je odmah zatim naterao i da sjašu sa svojih konja nakon čega se ponovo oglasio šerif Brek:

— Sada barem imam valjan razlog da ispunim obećanje da ću te zajedno sa Berijem obesiti o isto drvo.

— O tome možemo i kasnije da porazgovaramo, šerife — nacerio se Šejn. — Ali najpre se svi lepo okrenite i vratite se odakle ste i došli.

— A, vas dvojica se penjite u sedla! — procedio je Šejn okrenuvši se Beriju i Pensonu.

Pošto je primetio da su Brek i ostali iz potere i dalje stajali kao ukopani, Šejn je ispalio nekoliko hitaca koji su završili tik pored njihovih nogu. Shvativši da je vrag odneo

šalu užurbanim korakom su krenuli stazom prema Medvedem grebenu.

— Da nisi i ti možda došao da tragaš za zlatom? — začuo je Šejn kako se Beri podrugljivo obraća svom navodnom prijatelju Bilu Pensonu.

— Hajde prekinite sa tim i povedite i njihove konje sa sobom, inače će nam već nakon pola sata ponovo biti za petama — dobacio im je Šejn da bi odmah zatim izvukao, nož i njime prerezao konopce na Berijevim rukama.

Kasnije, kada su stigli u ravnicu oslobodili su se preostalih konja nateravši ih u besomučan galop. Na taj način su po Šejnovoju proceni stekli prednost od barem tri sata koja je trebalo da bude dovoljna da bezbedno napuste Ded Veli i da se time nađu van domašaja šerifa Breka.

Ispred postaje na izlazu iz doline, smrknuta lica ih je dočekao Končo. Svestan da bi mogao loše da se provede Končo nije ništa rekao kada mu je Šejn naredio da im dovede odmorne konje.

— Već ovo je dovoljan razlog da vam šerif Brek namakne omču oko vrata — procedio je Meksikanac nakon što je iz korala izveo tri brižljivo otimarena pastuva.

VIII

Počelo je već da se smrkava kada su pred sobom ugledali krovove malog pustinskog naselja po imenu Diders Rest. U njemu je sve bilo prljavo i zapušteno i po tome se nije mnogo razlikovalo od kampa u Ded Veliju.

Već nakon nekoliko milja koje su prevalili putem koji vodi iz Ded Velija prema Kempton Sitiju, skrenuli su na jug. Šejn je računao da će ih Brek najpre tamo tražiti tako da je odlučio da se upute prema ovom mestašcu koje nije bilo ucrtanano čak ni na vojnim kartama. Po Šejnovoju proceni ovde su sivi kopači zlata koji su već odavno izgubili nadu da će ostvariti svoje snove o hasnoslovnom bogatstvu.

Kućerci okruženi debelim naslagama peska nalazili su se u tako bednom stanju da se čovek pitao kako li uopšte odolevaju naletima vetra.

— Šta mi ovde uopšte tražimo, ser? — namrštio se Bil Penson — Kladam se da u ovoj rupi nema čak ni pravog kreveta...

Šejn ga je ošinuo pogledom koji ga je naterao da začuti dok se Beri samo nacerio i rekao:

— Bolje je spavati na prljavoj slamarici nego biti obeshćen. Bili.

A onda su ugledali prve stanovnike Digers Resta. Radilo se isključivo o muškarcima koji su svi bez izuzetka bili prljavi i neobrišani i koji nisu skidali pogled sa njih.

— Dobrodošli u naš prelepi grad — uzviknuo je pravi div od čoveka koji se odjednom pojavio na ulici. Ostali su se odmah sklonili ustranu da bi mogao da pride trojici stranaca. Lice mu je bilo puno ožiljaka a povez preko levog oka je privlačio praznu očnu duplju.

— Silazite sa konja da vidimo šta ste nam to lepo doneli! — naredio je jednooki div.

U međuvremenu se već bilo skupilo dvadesetak bradatih spodoba koji su načinili polukrug oko njih. Pogled na njihova mračna lica govorio je Šejnu da im se ne piše dobro ako nešto ne preduzme.

— Hajde vadi novac za naše drugare, amigo — rekao je Šejn Pensonu.

— Vi prokleti smrdljivče — prosiktao je Penson ali je na kraju ipak izvadio koverat sa debelim svežnjem novčanica. Jednooki mu ga je odmah istrgao iz ruke. Kada je zavirio unutra samo je razrogačio ono svoje jedno oko. Ostali su poput izgladnelih vukova odmah skočili na njega tako da su iz pocepane koverta novčanice počele da lete na sve strane.

Tiho se nacerivši Šejn je potegao oba svoja „remingtona”...

— A sada podignite ruke u vis i ne pokušavajte nikakve gluposti! — uzviknuo je Šejn nakon što je ispalio nekoliko hitaca u vazduh.

Na trenutak su svi zastali kao ukopani, a onda je jedan od njih ipak bio dovoljno hrabar da potegne svoju pucaljku pošto je očigledno računao da Šejn to u nastaloj gužvi neće primetiti. Međutim, još nije ni dopola izvukao svoj „kolt”, a Šejnov „remington” je počeo da bljuje vatru. Bolno jauknuvši momak je ispustio dršku revolvera i sa nevericom u očima se zagledao u svoju krvavu ruku.

To kao da je ohladiio i ostale pošto su svi do jednog odmah podigli ruke uvis.

— Brzo, kupite novac i uz put ih razoružajte — doviknuo je Šejn Beriju i Pensonu.

— Nedostaje najmanje hiljadu dolara — prosiktao je Penson, ali se Šejn na to nije obazirao. Novac ga u ovom trenutku uopšte nije zanimao pošto je znao da im životi i dalje više o koncu i da nisu imali vremena za gubljenje ukoliko su hteli da se odavde živi izvuku.

— Penjite se u sedla pa da se gubimo odavde — procedio je Šejn.

— Ali zašto da im ostavimo i cent kada sada gospodarimo celom situacijom? — usprotivio se Penson koji izgleda još uvek nije bio svestan da su nabasali na pravi pravcati osinjak.

Digers Rest je dakle mesto gde se kriju razbojnici koji povremeno napadaju pošilike koje iz Ded Velija putuju za Kempton Siti, pomislio je Šejn. Pre nego što ga je Sedma brigada poslala na zadatak oficir za vezu ga je upoznao i sa tom činjenicom ali mu se ona tada učinila potpuno nebitnom.

Van svake sumnje je bilo da se ove protuve neće tek tako odreći svog plena i da će krenuti za njima ali je Šejn verovao da će zahvaljujući tome što je padala noć ipak uspeti da im umaknu.

Noć je bila vedra a uz to još i puna mesečine tako da nisu imali nikakvih izgleda da ostanu neprimećeni.

Jahali su na istok sve dotle dok su konji bili u stanju da ih nose, a onda su potražili mesto za noćenje koje je u slučaju napada moglo da im pruži barem kakvu-takvu sigurnost.

— Zar zaista mislite da su te protuve krenule za nama, ser? — upitao je Penson dok su skidali sedla sa iznurenih životinja.

— Da smo im ostavili onaj novac, ne bismo imali razloga da brinemo — odgovorio je Šejn ledenim glasom.

Penson ga ljutito pogleda.

— Ali zar ne shvatate da je taj novac za Bobija od izuzetnog značaja?

Umesto da mu direktno odgovori Šejn je odlučio da konačno razreši dilemu ko je od njih dvojice ubio guvernera Hodkinsa. Zagledavši se čas u jednog čas u drugog mladića Šejn nikako nije mogao da se otme utisku da njih dvojicu nikada i nije vezivalo neko naročito prijateljstvo, ali su sada ipak bili spremni da se udruže protiv njega.

— Pensone, Bobi tvrdi da ste vi ubili guvernera i da ste mu kasnije krišom poturili revolver iz kog ste pucali — rekao je iznenada Šejn. — Šta je od svega toga tačno?

Penson se najpre zagledao u Beriја a onda je promrm-ljao:

— Da li si to zaista rekao, Bobi?

— Hajde da čujemo već jednom pravu istinu! — izderao se Šejn nakon što je Beri samo ćutke oborio glavu.

— Ostavite ga na miru, ser — rekao je Penson. — Ukoliko je to zaista izjavio onda je to učinio sigurno zbog toga što nije znao kako da vas se drugačije reši.

Dakle ipak je Beri ubica, čim se ni sada nije pobunio, pomislio je Šejn.

— Pošto smo ovaj problem rešili bilo bi najpametnije da novac koji je stari Beri poslao daš meni na čuvanje — rekao je Šejn Pensonu.

— To ne dolazi u obzir, ser! Taj novac pripada Bobiju.

— On mu neće trebati pošto je njegovom bežanju jednom zauvek došao kraj — procedio je Šejn.

Penson je i dalje oklevao, ali je na kraju ipak izvadio novac i pružio ga Šejnu. Pripadnik Sedme brigade je odmah zatim iz bisaga izvadio debele konopce i njima vezao Beriја. Pri tome je vlaški dobro pazio da ni na trenutak ne okrene leđa Pensonu, pošto je bio siguran da bi on tu priliku iskoristio da ga ponovo napadne.

Iako ga je umor polako ali sigurno savladavao Šejn nije smeo ni da pomišlja da legne i da nekoliko sati odspava. Ne samo što je postojala mogućnost da bi Penson tu priliku mogao da iskoristi da oslobodi Beriја i da zajedno sa njim pobegne već je lako moglo da se desi i da ostvari svoju pretnju da će mu se kad-tad osvetiti.

Međutim, kada je već gotovo zaspao Šejn je probudio Pensona i rekao:

— Hajde, preuzmi ti stražu. Pretpostavljam da se one protuže pre zore neće pojaviti.

— Sa zadovoljstvom, ser — nacerio se Penson.

Ugledavši Šejna da osedlava svog konja Penson mu je prišao i začuđeno ga upitao: — Šta, zar odlazite, ser?

— Nazovi to kako hoćeš, ali i ja moram malo da odspavam a ne bih voleo da se iz tog sna više ne probudim — odvratio je on.

Sa podrugljivim osmehom na licu Penson je pogledom ispratio Šejna sve dok se nije izgubio u noći.

Kada se Šejn nepuna tri sata kasnije vratio zatekao je ono što je i slutio da će zateći. Osim prerezanih konopaca koji su ležali na zemlji od Berija i Pensona nije bilo ni traga.

Tragovi njihovih konja su se još uvek jasno ocrtavali na dubokom peskovitom tlu što je bio jasan znak da su krenuli tek pre možda sat vremena. Verovatno se Penson nije usuđivao da ranije oslobodi Berija strahujući da se radi o klopki i da ih Šejn iz prikrajka posmatra.

Ta tri sata koje je odspavao načinila su od Šejna sasvim drugog čoveka. Sada kada je bio odmoran odlučio je da što pre ponovo uhvati Berija i da ga preda prvom šerifu i da na taj način konačno obavi zadatak koji mu je bio poveren.

Međutim, još pre nego što se ponovo popeo u sedlo našao se okružen banditima iz Digers Resta.

Njihov vođa, onaj jednooki div mu je prislonio cev „kolta“ na grudi i glasno se nacerio.

Šejn je ćutke zavukao ruku u džep i iz njega izvukao novac koji je dobio od Pensona.

— Hej, Krise, pitaj ga šta je sa onom dvojicom? — dobacio je neko od onih bradatih spodoba.

— Njih dvojica vrede ukupno dvadeset hiljada dolara — slagao je Šejn iako nije gajio neku naročitu nadu da će ga ostaviti u životu. — Glave su im učenjene pošto su pre nekoliko meseci u Frisku ispraznili banku i ubili jednog od službenika. Pronašao sam ih u Ded Veliju gde su se od tada krili.

— Ko si ti uopšte, amigo? Da nisi možda jedan od onih prokletih lovaca na učenjene glave? — upitao je vođa bandita.

Šejn je lagano klimnuo glavom. Svestan da mu život visi o koncu odlučio je da pokuša da pronađe spas u njihovoj granzivos⁴¹.

— Novac su kasnije zakopali. A osim njih dvojice jedino ja znam gde se to mesto nalazi.

— I zato misliš da bi bila velika greška ako bismo te odmah upucali — procedio je Kris.

— Radi se o sumi od preko tri stotine hiljada dolara — odvratio je Šejn slegnuvši ramenima.

— Ništa nas ne košta ako ga nateramo da nam pokaže to mesto, Kris. Ako nas je slagao, zažaliće što ga je majka rodila.

Nenaoružan i sa svezanim rukama Šejn je pored jednog okog diva jahao za tragovima koje su Beri i Penson ostavili za sobom.

Šejn je nastojao da što više dobije na vremenu, svestan da će banditi prozreti njegovu laž čim stignu Beri i Pensona. A šta ga je onda očekivalo, nije smeo ni da pomišlja.

Nekoliko sati kasnije ugledali su ih pred sobom. Na početku su ličili na malu tamnu tačku koja se sporo udaljavala. Banditi su počeli zadovoljno da se cerekaju shvativši da su dvojica begunaca jahali na jednom konju dok su drugog ubrzo zatim pronašli mrtvog na rubu isušenog rečnog korita.

— Sada su naši, amigosi — zburado se nakezio jednog Kris. A onda je još dobacio Šejnu: — Ako nas nisi lagao onda tamo napred jašu tvojih dvadeset hiljada dolara. Ne samo što ću ti pokloniti život već ću ti ih uz to još i sa zadovoljstvom prepustiti. Mislim da to i nije tako loš posao, zar amigo? Ali neka ti se bog smiluje ako nas ne odvedeš do zakopanih zelembaća.

Penson i Beri su već odavno bili primetili da ih banditi progone. Iako su bili svesni da ne mogu da im umaknu besomučno su gonili konja na kom su jahali.

— Mislim da je ovo i tvoj i moj kraj — procedio je Beri.

Penson međutim nije bio spreman da se sa tim pomiri.

Da sam sam na konju možda bih i mogao da... pomislio je on.

— Hajde, Bobi, skači... sto mu gromova, skači sa konja! — zavapio je Penson.

— Pa ne misliš valjda da me...

Kada mu je Penson snažno zario lakat u rebra Beri je bolno jauknuo, ali se još uvek grčevito držao za svog ranije nerazdvojnog prijatelja.

Bled u licu usled samrtnog straha koji ga je obuzeo Penson je izvukao revolver iz futrole i rekao:

— Silazi ili ću pucati!

Svestan da bi Penson i ne trepnuvši okom povukao obarač Beri se u punom galopu bacio sa konja. Međutim, pao je tako nezgodno da je na trenutak ostao ošamućen da leži dok se topot Pensonovog konja sve više udaljavao.

Kada je Beri koliko-toliko došao svesti ugledao je pored sebe bradate razbojнике kao i Šejna čije su ruke bile svezane debelim konopcima.

Uperivši „kolt“ u Berijevu glavu Kris se grohotom nasmejao.

— Sklanjaj pucaljku, hombre! — prosiktao je Šejn. — Dogovor je bio da je on moj.

— Živ ili mrtav, zar ne stoji tako na svakoj poternici? — nacerio se bradati div.

— U njegovom slučaju važi samo ono pravo, pošto je on bankarov sin. Momak je naime opljačkao banku svog vlastitog oca.

Ne shvatajući o čemu je reč Beri ga je začuđeno pogledao.

— Kada su u pitanju tri stotine hiljada dolara spreman sam čak i tu uslugu da ti učinim, amigo — odvratio je Kris.

— Hej Džoni, neka momak sedne iza tvrtijih leđa — naredio je Kris. — Samo pazi da mu se nešto ne desi, pošto njegovom tatici pripada najveća banka u San Francisku.

Bobu Beriju i dalje nije bilo ništa jasno.

Kada bi barem i dalje držao jezik za zubima, pomislio je Šejn. Bila je dovoljna samo jedna nepromišljena reč pa da ih banditi hladnokrvno upucaju.

Srećna okolnost je bila ta što je Beri izgleda još uvek bio ošamućen tako da je bez pogovora dozvolio da ga banditi razoružaju, da mu svežu ruke i da ga smeste u sedlo iza jednog od njih. Zatim su krenuli dalje u lov na Pensona.

Ugledali su ga već nakon nekoliko prevaljenih milja pošto mu je konj već do te mere bio iznuren da ga je jedva nosio na leđima.

Dok su jahali Šejn je uspeo krišom da izvuče Saltenov nož i da njime skoro sasvim prereže konopce. Osećao je da bi bilo dovoljno da samo jednom snažnije trgne rukama pa da ih se konačno oslobodi. Pitanje je međutim bilo šta dalje da učini? Nalazio se u takvoj situaciji iz koje bi se čak i do zuba naoružan čovek teško izvukao. A on osim malog noža nije imao nikakvo drugo oružje kod sebe.

Četvrt sata kasnije su najpre ugledali životinju koja je polako skapavala a odmah zatim i Pensona. Berijev prijatelj se sa „vinčesterkom” u rukama nalazio sakriven iza nekoliko kamenih gromada. Lov je time praktično bio završen a istovremeno je to bio i Šejnov kraj. Jedino što je mogao još da učini bilo je da pokuša da dobije još malo na vremenu, pod uslovom naravno da ni Beri ni Penson ne otkriju da je njegova priča o opljačkanim dolarima bila najobičnija laž.

— A sada idemo po tvojih dodatnih deset hiljada dolara, amigo — procedio je Kris i mamuzama snažno podbo pastuva na kom je jahao.

Bil Penson ga je držao na nišanu ali se na kraju ipak nije usudio da povuče obarač.

— Tvoj je, amigo — rekao je jednooki nakon što se vratio za jedno sa Pensonom. — A sada ćeš nam pokazati gde se nalazi zakopano blago!

Nakon što su Pensonu svezali ruke jedan od bandita je njegovom konju ispalio metak u glavu i time ga oslobodio daljih muka.

— Koliko smo udaljeni od mesta na kom se nalazi novac? — upitao je Kris zagledavši se u Šejna.

— Još otprilike sat vremena jahanja, a možda i dva — odgovorio je mirno Šejn.

— Dakle dva sata i ni sekundu više — prosijtao je Kris.

Šejn sleže ramenima. Nakon što su krenuli Šejn je zajedno sa bradatim divom jahao na čelu kolone, ni sam ne znajući kuda ih vodi. Penson i Beri ga više uopšte nisu zanimali. U tim trenucima je mislio jedino na sebe i na to kako da sačuva živu glavu.

Zagledavši se u sunce koje je već bilo visoko odskočilo na nebu Kris je pretećim glasom procedio: — Tvoja dva sata su skoro prošla, hombre.

Nalazili su se na malom platou ispred prostrane doline koja je zahvaljujući brojnim stenovitim udubljenjima i dubokim procepima bila prilično nepregledna.

— Još malo pa ćemo stići — promrmljao je Šejn.

Dok su se spuštali u dolinu Šejn je jahao tik pored Krisa u nadi da će možda uspeti da se domogne njegove pucaljke. To mu međutim nikako nije polazilo za rukom.

A onda je Šejn krajičkom oka ugledao grupu jahača koji su im se približavali.

IX

Blesak sjajne metalne zvezde na ranom prepodnevnom suncu ulio je Šejnu novu nadu da će možda ipak uspeti da se izvuče. Bio je to šerif Brek koji se zajedno sa otprilike dvadeset ljudi zaustavio na samom rubu platoa sa kog su maločas krenuli.

Svestan da bi samim tim što su snage bile izjednačene i banditi mogli iz okršaja da izađu kao pobednici Šejn je rešio da baci sve na jednu kartu.

Munjevito je poleteo iz sedla pokušavajući da u padu obori i Krisa i da se onda eventualno dočepa njegovog „kolta“.

Iako je u taj skok uneo svu svoju snagu Šejn nije uspeo ni da ga pomeri, ali je zato uspeo da se uhvati za njega i da mu iz futrole izvuče revolver.

— Bacite oružje inače ću mu prosvirati mozak — dreknuo je Šejn.

Izgledalo je da Kris tu njegovu pretnju nije shvatio ozbiljno pošto je kao sumanut počeo da ga udara svojim ogromnim pesnicama. Šejn koji je jos pre skoka iz sedla oslobodio konopaca na rukama podigao je desnicu i drškom revolvera tresnuo razbojnika po glavi.

U trenutku kada se Kris onesvešćen srušio sa konja šerif Brek i njegovi ljudi počeli su bandite da zasipaju pravom kišom olova. Nekolicina njih su pali kao pokošeni dok su ostali potegli svoje pucaljke i uzvratili paljbom.

Zahvaljujući Šejnu faktor iznenađenja je bio na šerifovoj strani. Protuve iz Digers Besta su primetile poteru tek kada su zapucali. Do tada je sva njihova pažnja bila usredsređena na Šejna i jednookog Krisa.

Pripadnik Sedme brigade je sa „koltom“ u ruci stajao iznad Krisa koji je bio ošamućen ali ipak pri svesti.

— Ako nećete da vas sve upucaju naredi svojim ljudima da bace oružje i da dignu ruke uvis — prosiktao je Šejn dok su mu oči besno sevale.

Čitava priča je bila završena za manje od dva minuta. Ali i to je bilo dovoljno da četvorica bandita svoju gramzivost plate glavom dok su nekolicina njih bili teže ili lakše ranjeni. Sa druge strane osim Kentakija koga je metak pogodio posred čela niko drugi nije bio čak ni ranjen. „Anđelu smrti“ se ta vest sigurno neće svideti, pošto je time ostala bez još jednog svog telohranitelja.

Sa zadovoljnim smeškom na licu šerif Brek je prišao Šejnu. Još pre nego što je bilo šta uspeo da izusti Šejn je rekao:

— Šerife, verovali vi to ili ne, zaista mi je pao kamen sa srca kada sam vas ugledao...

— To me ni najmanje ne zanima, protuvo — prekinuo ga je Brek. — Ono što je za mene bitno to je da sam se ponovo domogao tebe i onog malog nitkova, Beriја.

U tom trenutku su im smrknutih lica prišli Tom Hadson i Ron Vajlder.

— Kentaki je mrtav. A to je isključivo tvoја krivica, Šejne — procedio je on da bi mu odmah zatim u lice sasuo pravu bujicu najpogrdnijih reči.

Pošto od čoveka poput Hadsona i nije mogao da očekuje da pojedine stvari sagleda u pravom svetlu Šejn je odlučio da se uopšte ne obazire na njega.

Ono što ga je međutim najviše izluđivalo bila je činjenica da se Brek prema Bilu Pensonu ponašao kao da pred sobom ima neku veliku zverku. Dok su oko Šejnovih i Beriјevih ruku škljocnule lisice, Pensonu je Brek uz izvinjenje vratio njegove pucaljke.

Za sve to je Penson u stvari mogao da zahvali Šejnu, pošto je on bio taj koji ga je naterao da ostane po strani dok su on i Beri kod Medvedeg grebena razoružavali Breka i ljude iz potere.

Uhapšeni banditi su ćutke i pognutih glava ujahali u Digers Rest u kom osim nekoliko pasa litalica nije bilo žive duše.

— Spalite ovo prokleta banditsko gnezdo! — naredio je Brek svojim ljudima. Zatim se namršten zagledao u Krisa i rekao: — Vama ono i onako više neće trebati pošto ćete svi do jednog završiti na vešalima.

Umesto bilo kakvog odgovora Kris je samo podrugljivo pljunuo.

Počelo je već da se smrkava kada su napokon stigli do postaje na ulazu u Ded Veli. Sa ustima razvučenim u širok osmeh dočekao ih je Končo koji je jedino bio razočaran što među zarobljenicima nije i Penson. Nakon što je to nekako

preboleo rešio je da sav svoj bes iskali na Šejnu i Beriju.

— Pobrini se za njih dvojicu — naredio mu je Brek.

Končo je to naravno učinio na svoj način. Kada im je doneo hranu podrugljivo se nacerio i pljunuo unutra. Pošto su im ruke bile svezane Šejn nije mogao da ga ščepa za gušu, ali ga je zato svom snagom nogom tresnuo po leđima tako da je omaleni Meksikanac tresnuo u prašinu.

Odmah su im pritrčala dvojica momaka iz Brekove potere koji su samo teškom mukom uspjeli da zaustave razjarenog Šejna.

— Donesite nam drugo jelo, pošto je ovaj pasji sin pljunuo unutra — zahtevao je Šejn od Hadsona kada je ovaj stigao da se raspita šta se to desilo.

Ponovo je iz Hadsonovih usta poletela bujica pogrđnih reči, ali je na kraju ipak naredio da im se donese novo jelo i da im se Končo više ne približava.

Još nije bilo ni svanulo kada su krenuli dalje. Tog jutra u celoj dolini izgleda niko nije tragao za zlatom. Razlog za to je verovatno bila činjenica a da je Brek jednog od svojih ljudi tokom noći poslao u kamp da obavesti Sju Henings da su uspjeli da uhvate begunce.

Nedostaje jedino još natpis „DOBRO NAM DOŠLI” pa da zabava bude kompletna, pomislio je Šejn. Međutim, kada je u kampu ugledao na brzinu sklepana vešala volja za zbijanjem šale ga je odjednom prošla.

X

Jedna ćelija pored šerifove kancelarije je bila dupke puna. Šejnu bi daleko draže bilo da su on i Beri sami u njoj pošto ovako nikako nije mogao sa njim da porazgovara.

Poučen ranijim iskustvom šerif Brek je umesto svog zamjenika, pijanice Harija Marsera, ostavio trojicu dobro naoružanih revolveraša da stražare. Njihovom budnom oku nije naravno promakao trenutak kada je jednooki Kris poleteo prema Šejnu. Odmah su pritrčali rešetkama ćelije i potegnuli svoje pucaljke.

— Da ste odmah prestali ili ćemo vam već ohladiti te vaše usijane glave! — uzviknuo je jedan od njih.

— Recite šerifu da ni mene ni Berija neće uspeti da izvede na vešala ako i dalje budemo morali da delimo ćeliju sa ovim protuvama — procedio je Šejn sav zadihan nakon što je Kris olabavio stisak svojih ogromnih šapa.

Nepunih sat vremena kasnije u kancelariju su ušli šerif Brek i Sju Henings. Brekovo potišteno lice je Šejna neodoljivo podsećalo na psa kome su upravo ukrali njegovu omiljenu kost. Pod drugim okolnostima bi sigurno bio van sebe od besa, ali pošto je u pitanju bila Sju Henings koja ga je plaćala Brek je morao da podvije rep.

— Izvedite Šejna i Berija — naredio je on stražarima.

Dok im je stavljao lisice na ruke Sju Henings nije progovorila ni reč. Izbegavala je da se njen i Berijev pogled makar i na čas susretne.

— Vas dvojicu ću premestiti dole u podrum. To činim samo zato što ne želim da vam osim slova zakona neko drugi presudi — procedio je šerif.

Podrum je bio vlažan i hladan, i do njega nije dopirao ni tračak dnevne svetlosti. Vrata su bila ojačana debelom metalnom polugom tako da nije bilo gotovo nikakvih izgovora da se odavde izvuku.

Na vlažnom zemljanom podu su zatekli dve začudo čiste slamarice i petrolejsku lampu koja im je omogućavala da ne ostanu u potpunom mraku. Ako ništa drugo, ovde su bar bili daleko bezbedniji nego u zatvorskoj ćeliji gde su neprekidno morali da strahuju da će im neko od onih bradatih razbojnika golim rukama iščupati grkljan.

Dvojica od četvorice momaka koji su ih dovde sproveli ostali u hodniku da čuvaju stražu. Obzirom na sve ove okolnosti svaka pomisao na bekstvo je bila uzaludna iako im je Hadson skinuo lisice sa ruku.

— Dakle šta kažeš na ovo, amigo? — upitao je Šejn Berija.

Mladić je sav pokunjen sedeo u suprotnom uglu improvizovane ćelije. Sudeći po izrazu njegovog lica u njemu se nešto događalo. A možda je samo u pitanju strah od konopca, pomislio je Šejn.

— Čoveče, ja sam nevin! — zaurao je odjednom Beri. — Penson je ubio guvernera.

Kada je Beri nakon ovih reči počeo kao pomahnitao da viče Šejn je zastao kao ukopan. Odjednom je to bio sasvim drugi momak, ni nalik na onog kakvog je do tada poznavao. Histerični povici, pomešani sa izrazom očajanja i smrtnog straha naterali su Šejna da na trenutak poveruje da je Beri zaista nevin. Ali šta je sa dokazima koji bi mogli da potvrde njegove reči?

Šejn ga je uhvatio za ramena i snažno ga pritisnuo uza zid. Beri je plakao kao malo dete.

— Hajde, smiri se, momče — rekao je Šejn blagim glasom.

— Sada i ona sigurno misli da sam ja ubio guvernera — uzdahnuo je Beri misleći pri tome naravno na Sju Henings.

— Bili, taj prokleti nitkov... Kada smo imali petnaest godina zakleli smo se da ćemo ako to bude potrebno čak i umreti za onog drugog — prečaputao je Bob Beri.

Šejn je samog sebe prisiljavao da i dalje ostane trezven. Kod Berija čovek nikada nije znao kada je samo vešto glumio a kada je govorio istinu.

— I sada da doživim ovako nešto od njega... Dok su nam razbojnici bili za petama taj pasji sin mi je poturio pu-

caljku pod nos i naterao me da skočim sa konja. Mislio je samo na sebe i bilo mu je potpuno svejedno šta će se sa mnom dogoditi... — Tu se Beri donekle smirio. Spustio se dole na slamaricu, i pognute glave se zagledao u zemljani pod pred sobom.

Dvojica mladića na iznemoglom konju! Šejn je tu sliku ponovo imao pred sobom. Penson je naterao Berija da skoči sa konja, to je bilo tačno i Šejn je mogao da razume što ga je Beri zbog toga proklinjao. Međutim, to još uvek nije bio dokaz da je Penson ubica guvernera Hodkina.

— A sada mi ispričaj kako se čitava stvar odigrala — rekao je Šejn.

Beri je lagano podigao glavu dok su mu se niz obraze i dalje slivale suze.

— Pa rekao sam već pravu istinu, ali ni vi ni Sju Hennings niste hteli da mi verujete.

— Kreni ipak još jednom od samog početka, Beri — promumljao je Šejn. Želeo je još jednom da čuje svaki detalj pošto je postojala mogućnost da mu je prošli put promaklo nešto što je moglo da bude bitno.

— Nekoliko puta smo o tome razgovarali. I on i ja smo na rečima bili spremni da to učinimo.

— Da ubijete guvernera?

Beri je ćutke klimnuo glavom da bi tek nakon izvesnog vremena nastavio svoju priču.

— Ja nisam imao hrabrosti za tako nešto pošto sam najobičnija kukavica. Čak se nisam ni usudio da uđem u radnju u kojoj je Penson kupovao „kolt“ iz kog je kasnije pucao na Hodkina. Za mene je sve to bila samo igra, ako možete da shvatite šta time hoću da kažem. Opasna, zabranjena igra i ništa drugo...

— A možeš li da se setiš gde je Penson tačno kupio revolver?

— Kako da ne. Kod Robertsona. To je velika prodavnica oružje na uglu Livingston i Ker Strita.

— Ako se ne varam, jednom prilikom si rekao da do tada nikada nisi posedovao vlastito oružje.

— To je tačno.

— A šta je sa „koltom“ koji je pronađen u tvom radnom stolu?

— Onog dana kada je guverner ubijen Penson se pojavio kod mene i sa smeškom na licu rekao: „Gotovo je, Bobi, napravio sam onog prokletog matorca olovom“.

Sve su to bile stvari koje su Šejnu do tada već bile poznate. Osim možda nekoliko nevažnih detalja, kao na primer oko kupovine revolvera.

— I šta je dalje bilo? — upitao je on.

— Rekao je još da bi bilo bolje da nas dvojicu izvesno vreme ne viđaju zajedno. Odmah zatim je otišao, a samo sat vremena kasnije je kod mene banula policija. Bio sam prene-

ražen kada su kod mene otkrili revolver iz kog je skoro pu-
cano. Zaista sam ostao bez reči kada su mi ga poturili pod
nos i kada su...

— Ako je sve to tačno onda te je tvoj bajni prijatelj za-
ista dobro namagarčio, Bobi — promrmljao je Šejn.

— Kunem vam se da je ovo istina — odvratio je Beri
uzbudenim glasom. — Recite, da li mi verujete?

Jeste da to u ovoj situaciji uopšte nije bilo bitno, ali je
Šejn ipak lagano klimnuo glavom.

— Ali kada se Penson pojavio ovde u Ded Veliju vas
dvojica ste se ponašali kao rođena braća.

— Zar ne možeš da shvatiš da je on to u stvari učinio
umesto mene? I to samo zato što sam ja bio i suviše velika
kukavica da uperim pucaljku u ono dubre i da povučem
obarač

— Da te nije možda Penson u to ubedio?

Beri je odlučno odmahnuo glavom.

— Penson je bio taj koji mi je doneo onih deset hiljada
dolara od mog oca, a uz to je još i hteo da mi pomogne pri-
likom bekstva... — Tu je Beri ponovo zanemeo a u nje-
govim očima se pojavio izraz mržnje koju je očigledno gajio
prema Pensonu.

Umesto njega rečenicu je dovršio Šejn: — Međutim, u
trenutku kada je osetio da bi i sam mogao da nastrada tvoja
sudbina ga više nije zanimala.

Beri ćutke klimnu glavom.

— Ali zar nikada nisi pomislio da je Penson sve to radio
zato što je strahovao da bi na kraju mogla da se otkrije prava
istina? A to što je hteo da ti pomogne da pobegneš... pa zar
to ne bi bio najbolji dokaz tvoje krivice?

Bilo je ovo da čovek zaista poludi. Sada kada je prvi put
bio uistinu uveren da je Beri nevin Šejn nije bio u moguć-

nosti da mu pomogne. I ne samo to već nije bio u stanju ni sebi da pomogne. A napolju, pred „Zlatnim orahom” su ih čekala vešala.

U međuvremenu su već uveliko bili izgubili svaki osećaj za vreme. Iako bi mu rado na neki način pomogao, Šejn jednostavno nije znao kako da ga bodri i da mu ulije nadu da će se na kraju ipak sve dobro završiti. Ležali su ćutke na svojim slamaricama prepušteni svako svojim razmišljanjima. Jedino što im je još preostajalo bilo je da čekaju da ih izvedu oдавde i da im namaknu omču oko vrata.

Začuvši škripu teške metalne poluge Šejn je skočio na noge. Ubrzo zatim vrata su se otvorila i na njima se pojavio Honder, ona ćelava nakaza koji je sada još i vidno hramao.

— Ovo vam je poslednja gozba pred smaknuće, amigosi — procedio je on sa podrugljivim smeškom na usnama.

Iza njega je sa „vinčestedkom” u ruci stajao jedan od stražara tako da ni sada nisu imali nikakvih izgleda da bilo šta pokušaju.

— Sutra u ranu zoru, smrdljivče — odgovorio je Honder na Šejnovo pitanje kada će kucnuti taj čas.

— Hajde da jedemo, momče — procedio je Šejn nakon što su se masivna drvena vrata ponovo zatvorila.

— Nisam gladan. A i sumnjam da bih bio u stanju da progutam makar i najmanji zalogaj — promrmrljao je Beri. Još malo pa će momak ne samo psihički već i fizički potpuno propasti, pomislio je Šejn.

— Ne smeš da se predaješ, Bobi. Možda će nam se ipak ukazati prilika...

— U to ni sam ne veruješ — prekinuo ga je Beri.

Nakon nekoliko sati petrolejska lampa je počela polako da se gasi. Šejn je snažno pokucao na vrata i uzviknuo: — Hej, još malo pa ćemo ostati bez svetla!

Potrajalo je dosta vremena dok se vrata ćelije nisu otvorila. Lampa se u međuvremenu bila potpuno ugasila tako da je Šejn mogao da vidi šta se napolju na osvetljenom hodniku dešava dok je stražarima istovremeno bilo teško da ih u tami primete.

— Sto mu gromova, idi i donesi mi onu lampu tamo — doviknuo je stražar svom drugaru okrenuvši im pri tom leđa.

Bila je to prilika koja im se još jednom sigurno neće pružiti tako da je Šejn odlučio da baci sve na jednu kartu. Munjevito se prišunjavao vratima i rukama stegao stražara za vrat.

— Brzo, Bobi, uzmi mu pucaljku — prosiktao je on.

Stražar je već hteo da zapuca ali je Beri bio brži. Gotovo istovremeno Šejn je snažnim udarcem poslao stražara u carstvo snova.

— Daj mi revolver — rekao je Šejn.

Nakon kraćeg oklevanja Beri mu je pružio šestometni „kolt“.

U tom trenutku su se začuli koraci drugog stražara.

— Hej, Endi, evo ti lampa... Do đavola Endi, gde si?

Šejn je kroz otvorena vrata izjurio iz ćelije i zabezeknutom revolverašu zario „kolt“ u rebra. Nakon što je i njega razorio, Šejn ga je gurnuo u ćeliju. Beri, koji je odjednom živnuo, munjevito je zaključao vrata i glasom punim nade upitao:

— Misliš li da ćemo uspeti?

— Jedino pod uslovom da nam Sju pomogne — odvratio je Šejn.

*

Uskim drvenim stepenicama su izašli u dvorište. Još uvek je bila mrkla noć a to je značilo da im preostaje još nekoliko sati pre nego što šerif Brek otkrije šta se u podrumu desilo. Iako nije bio siguran da pravilno postupa Šejn je ipak rešio da najpre odu do Sju, pošto je po njegovom mišljenju jedino ona mogla živeti da ih izvuče iz Ded Velija.

Kada su se našli pred njenim vratima iznenada se kao i prošli put na hodniku pojavila Beti.

— Da nisi ni pisnula, bejbi, inače ću morati da te...

— Grdno se varaš ako misliš da se bojim te tvoje pucaljke — odvrtila je Beti prkosno. — Međutim, ni ovoga puta vam ne bih savetovala da ulazite unutra, pošto je šerif Brek kod nje.

Šejn se tiho nacerio i klimnuo glavom.

— Hvala ti na dobronamernom savetu, ali to je upravo ono što nam treba.

— Ne budi lud — prošaputala je ona izbezumljenim glasom.

Iz sobe je dopirala glasna prepirka tako da je Šejn neopazeno uspeo da odškrine vrata. U društvu plavokosog „Anđela smrti“ nalazili su se šerif Brek i Bil Penson.

— ... ili ćete me poslušati, šerife, ili već sada možete da tražite drugi posao — procedila je Sju Henings.

Brek je mrzovoljno odgovorio:

— Ne morate da mi poturate pod nos da samo zahvaljujući vama nosim ovu značku na grudima, mis Sju. Ali ovo je nešto što...

Sju Henings ga je samo ošinula pogledom.

U tom trenutku se i Bil Penson umešao u razgovor.

— Ipak mislim da je šerif Brek u pravu, madam. Uostalom čemu sve to? Zar zaista mislite da je bolje da Bobi do kraja života čami u onoj smrdljivoj rupi?

Začuvši da je iza njegovih leđa Beri tiho uzdahnio Šejn mu je rukom dao znak da umukne da im na kraju ne bi sve pokvario.

— U redu, mis Sju, pobedili ste — prosiktao je šerif Brek.

— Poslaću nekoga u Kempton Siti sa molbom da sudija Tempsi

dode ovamo i da ovde u kampu održi suđenje. Poslaćemo i poziv advokatu koji će braniti optuženog.

Sju Henings klimnu glavom.

— Izgleda da ste i vi konačno shvatili da ni mi ovde ne možemo da se ponasamo kao divljaci koji ne poštuju osnovna ljudska načela. Kod mene u Ded Veliju neće biti niko obešen a da ga na tu kaznu ne osudi pravi sudija. Zaista ne shvatam kako ste uopšte mogli da predložite da suđenje vodi ona pijanica Hari Marser...

Pošto je smatrao da je sasvim dovoljno čuo Šejn je širom otvorio vrata i sa revolverom u ruci ušao u sobu.

Bled u licu, šerif Brek je kao ukopan stajao nasred sobe, nesposoban da načini makar i najmanji pokret. Jedino je Bil Penson naizgled uspeo da sačuva prisustvo duha. Ugledavši Berija, Penson je ustao iz fotelje i pošao prema njemu.

— Ostani gde si! — dreknuo je Beri i koji je u rukama grčevito stezao ogromni „kolt“.

— Ako sada dozvoliš da te mržnja ponese i ako povučеш okidač budi siguran da će te na kraju ipak obesiti, momče — upozorio ga je Šejn.

— Da ne nameravate možda sve da nas pobijete? — upitala je Sju Henings koja kao da se budila iz dubokog sna.

Šejn je laganim korakom prišao Breku i razoružao ga da bi odmah zatim to isto učinio i sa Penonom. Sada je osim njega i Berija jedino još Sju bila naoružana ali da bi došao do njenog „deringera“ morao bi detaljno da je pretrese, a to mu ona sigurno nikada ne bi oprostila.

— Sada sedite i pažljivo me saslušajte. To je sve što od vas tražim — rekao je Šejn.

— Jeste li ubili onu dvojicu stražara što su vas čuvali u podrumu? — upitala je Sju Henings.

— Ne, nego smo in strpali u istu onu rupu u kojoj smo mi do tada sedeli.

To kao da je umirilo plavokosu Sju koja se udobno zavalila u fotelju ali je i dalje izbegavala da pogleda Berija. Šejn je bio siguran da ga je još uvek volela, ali i da je strahovala da je Beri ipak ubio guvernera Hodkina.

— Zaključaj vrata, momče, pošto ne bih voleo da nam bilo ko smeta — naredio je Šejn.

Nakon što je Beri okrenuo ključ u bravi Šejn se nacerio i odao:

— Priča je malo duža tako da bi najbolje bilo da se lepo opustite...

Brek i Sju Henings su ćutke slušali šta je Šejn imao da im kaže. Na Brekovom licu je bio primećan izraz neskrivene neverice dok se u očima Sju Henings pojavila nada da bi ipak sve moglo dobro da se završi. Jedino je Penson u nekoliko navrata pokušavao da protestuje, ali ga je Šejn svaki put naterao da učuti.

Kada je Šejn završio svoju priču u sobi je nastala mukla tišina koju su na kraju prekinule Brekove reči:

— Odlična priča. Ali zar zaista misliš da ćemo u nju poverovati? — Pri tome se šerif zagledao u Pensonu kao da je očekivao da mu on priskoči u pomoć.

— Žao mi je Bobi, ali ovo ti pred porotom neće proći — promrmljao je neuverljivo Penson.

Šejnovo izoštreno čulo sluha je odmah registrovalo nemir u njegovom glasu kao i činjenicu da je zabrinutost za Beriju bila samo loše odglumljena. Od tog trenutka za Šejna više nije bilo nikakve sumnje da je Bil Penson bio čovek koga je trebalo izvesti pred sud.

Penson je pokušao da u vatru baci i svoj poslednji adut.

— Šerife — rekao je on okrenuvši se Breku. — Mislim da bi na čitavu ovu priču trebalo gledati sasvim drugim očima. Naime, uveren sam da je Bobiju pošlo za rukom da čak i tako trezvenog čoveka kakav je mister Šejn ubedi da je govorio istinu. Zato i mislim da nema razloga da mister Šejna i dalje maltretirate i da ga držite iza rešetaka. Čak šta više smatram da je mister Šejn zaslužio da dobije premiju koja je raspisana za Berijevo hvatanje.

Nakon ovih reči Beri je izgubio kontrolu nad samim sobom tako da je kao pomahnitao poleteo prema Pensonu. Međutim, u tome ga je sprečio Šejn koji ga je snažno povukao za rukav.

— Na taj način nećeš ništa dokazati, momče. Uostalom, slobodno ga pusti da priča pošto se od sada radi o njegovoj glavi, a ne o tvojoj.

— Da sam na vašem mestu baš i ne bih bio tako siguran — procedio je šerif Brek. — Mislim da će u ovom slučaju poslednju reč ipak imati sudija Tempsi.

ODMARAJTE SE

UZ

• Ljubavni •

romani

Svakog utorka

LJUBAVNI

VIKEND ROMAN

Svakog petka

SILUETE

Svakog 4. u mesecu

BARBARA KOLINS

Svakog 10. u mesecu

VANREDNI

LJUBAVNI ROMAN

• Western •

romani

Svakog 7. u mesecu

Dok Holidaj

Svakog 13. u mesecu

Šejn

Strip

sveske

Svakog 7. u mesecu

TARZAN

FORUMOVA

IZDANJA!

Sju Henings je polako podigla pogled. Nakon dugog vremena je ponovo pogledala Berija ravno u oči i jedva čujnim glasom prošaputala:

— Ja ti verujem, Bobi. Možeš li da mi oprostiš...?:

*

— Sve mi se čini da i vama dugujem izvinjenje, mister Šejne — rekla je Sju Henings.

Šerif Brek u njenim očima više nije bio neko sa kim bi vredelo govoriti tako da je dalji razgovor tekao jedino između nje i Šejna.

— U redu, mister Šejne. Priča je takva da u nju čovek i može i ne mora da poveruje. Ja se iskreno nadam da ona odgovara istini. Međutim, bilo kako bilo, nju najpre treba dokazati.

— Uveren sam da se dokazi nalaze u San Francisku, mis Sju.

— Dakle šta predlažete?

— Zatražićemo da nam iz San Franciska pošalju jednog federalnog šerifa. Njemu ćemo predati i Berija i Pensona pa neka ih on sprovede do Friska. Sve ostalo će rešiti tamošnja policija. Ključni dokaz bi po meni mogao da se krije u radnji gde je kupljen revolver iz kog su ispaljeni smrtonosti hici.

Odjednom se sav uspaničen u razgovor umešao i Bil Penson.

— Da, ja sam kupio taj revolver, ali to još uvek ništa ne dokazuje.

— Po mom dubokom uverenju to dokazuje da si ti iz njega i pucao — odvratio ze Šejn. Shvatio je međutim, odmah da je upravo ta činjenica bila najslabija tačka u čitavom mozaiku koji je pokušavao da sastavi.

Sju Henings je očiigledno razmišljala o istim stvarima pošto je samo ljutito sevnula očima i prosiktala: — Nemoj samo da misliš da ćeš se tek tako izvući, protuvo prokleta! Sigurna sam da si svog prijatelja Bobija na najpodmukliji mogući način uvukao u dobre smišljenu klopku. Ali sam isto ako uverena da će i sud u San Francisku deliti moje mišljenje.

— Ser, čini mi se da sam zaboravio da spomenem nešto izuzetno važno — rekao je Beri blistajući od sreće. — Bio sam zbunjen, potpuno zbunjen i...

— Što je i razumljivo — prekinuo ga je Šejn klimajući glavom.

— Dakle, malo pre nego što se Penson pojavio kod mene bio sam u vešernici koja pripada nekom Kinezu. Tamo sam

preuzeo košulje koje sam prethodnog dana odneo na pranje. Možda će neko od zaposlenih moći da potvrdi moje reči, a samim tim bi bilo dokazano da istovremeno nisam mogao da budem na dva mesta.

XI

Nakon sedam dana u kamp je stigao sudija Tempsi koji je u roku od samo sat vremena banditima iz Digers Resta izrekao zaslužene kazne.

Kris, njihov vođa, je jedini završio na vešalima, dok su svi ostali osuđeni na dugogodišnju robiju.

Istog dana kada je izvršena presuda nad jednookim razbojnikom u kamp je u pratnji dvojice svojih zamenika stigao i federalni šerif Sem Vinston. Vinston je bio pravedan čovek koji je još od ranije poznavao Šejna. To mu međutim, nije smetalo da se od samog početka ravnopravno odnosi i prema Pensonu i prema Beriju. Šejnova priča u njegovim očima ipak nije bila dovoljno uverljiva da bi tek tako promenio svoje mišljenje o Bobu Beriju.

— Pošto niko od nas nije merodavan da presuđuje moraćemo da sačekamo kraj sudskog procesa pre nego što saznamo ko je pravi ubica — rekao je Vinston.

Svezani u debele lance Beri i Penson su sledećeg jutra krenuli nazad za San Francisko.

Dane koji su mu preostali pre nego što je trebalo da se javi Sedmoj brigadi Šejn je u kampu proveo u društvu riđokose Beti.

Pošto ga je zanimao ishod procesa u Frisku Šejn se pridružio Sju Henings kada je ona krenula na put.

Suđenje se oteglo u nedogled, a Šejna je već čekao novi zahtev, tako da je one najbitnije detalje saznao tek kasnije iz novina.

Bil Penson se grčevito borio za svoj život. Činjenicu da je on kupio „kolt“ kojim je ubijen Hodkins Penson nije ni pokušavao da porekne. Uostalom, to mu i ne bi prošlo za rukom. Poticao je iz ugledne porodice i svako u gradu ga je poznavao, a samim tim naravno i mister Robertson, vlasnik prodavnice oružja koji ga je tom prilikom lično posluživao. Prevagiu je međutim, odnela izjava Kineza kod kog je Beri prao svoje košulje.

— O da vaša visosti... — rekao je tom prilikom emaleni Kinez. — Mister Beri moćna dobra mušterija. Dobro se sećam. Sve piše u mojim knjigama. Pa čak i tačno vreme kada je mister Beri podigao košulje.

Sutradan nakon ovog svedočenja izrečena je presuda ko-
kom je Bil Penson osuđen na smrt vešanjem. Tri nedelje
kasnije kazna je i izvršena.

U to vreme se Bob Beri već uveliko nalazio u Ded Veliju
u zagrljaju plavokose Sju Henings koja je ni kriva ni dužna
nosila nadimak „Andeo smrti”...

K R A J

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

POKLON OD
NJEGOVOG
VELICANSTVA,
KRALJA!

HVALA
LEPO.

ŠTA IMA ZA
VEČERU?

ZLATNA KOKA!

DICK BROWNE
10-27

HOGAR STRAŠNI

by
Dik Browne

NOUSKALO!
NAZAD!

© King Features Syndicate, Inc., 1977. World rights reserved.

MORAM
DA TE OKU-
PAM!

JE L' I TE-
BE POKUŠA-
LA DA UHVA-
TI?

Dik Browne 9-20

**trenutke odmora najugodnije
ćete provesti uz naša izdanja**

Svakog
4. u mesecu

Svakog
petka

Svakog
10. u mesecu

Svakog
utorka

Svakog
16. u mesecu

Svakog
7. u mesecu

